

ХРИСТИАНСКИ ВЪТЪ

МЪСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ

София, ул. „Врабча“ № 2.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България 3 лв. За странство 4 лв. Всичко въ прѣдплата.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.		Стр.
1. Политическото положение на България и нашитѣ дѣлжности	129	5. Домовладиката	139
2. Опасността, на които съвременната младежъ с изложена въ нравствено и религиозно отношения . .	130	6. Недѣлното училище	134
3. Годишната Конференция въ Войводово	133	7. Вториятъ конгресъ на Младешкитѣ Християнски Организаци и въ София	141
4. Проповѣдь, държана отъ Еписк. Нюлсѣнъ на Годишната Конференция	136	8. Изъ далечнитѣ страни	143
		9. Вжтрѣшни Новини	143
		10. Обяви	144

Политическото положение на България и нашитѣ дѣлжности.

Нѣколко десетки години вече откажъ прословутия Източень Въпросъ като страшенъ призракъ тормози свѣта и заплашва да смуги не само близкия Изтокъ, но и цѣла Европа; дълго врѣме вече откажъ този политически вулканъ бере сила и се вълнува отвжтрѣ и сега като че ли е настѣпилъ моментътъ за неговото катастрофално избухване. Работитѣ се усложняватъ, и събитията кое отъ кое по-неочаквани, се изпрѣввярятъ съ свѣтквична бързина. Развязката наближава . . . но каква ли ще бжде тя, и какво ли ще ни донесе?! . . . Освѣнъ малкитѣ балкански държави, великитѣ европейски сили сѣ изострени за стрѣвъ апетити очакватъ сгоденъ случай, за да се нахвърлятъ върху по-слабитѣ и да ги погълнатъ. Прочее явно е като бѣлъ день, че прѣдъ младата ни държава прѣдстоятъ страшни кризи и катастрофи, каквито никога не сме посрѣщали. Сега, когато въздухътъ е тъй пълень съ възпламенателни вещества, и слухове за война се чуватъ отъ редъ, — война, чиито сѣтнини никой не може да прѣдвиди, като християни и евангелски църкви, не е ли наша дѣлжностъ да погледнемъ трѣзво на положението, и като се пазимъ отъ прѣкалена прѣвзетостъ и самонадѣйностъ, най-вече въ тѣзи опасни врѣмена да смиримъ себе си прѣдъ Бога и да сложимъ сѣдбитѣ на народа си въ Неговитѣ Ръцѣ? Да, сравнително малцина сме на брой, и помислилъ би човѣкъ, че една шепа хора съ молитвитѣ и влиянията си никога не ще бждатъ въ състояние да дадатъ насока на народния кипежъ, а камо ли да спратъ неударжимия вихъръ? Да не забравяме, че Богъ слуша молитва, че Той дѣйствува по прѣчудни начини и, че както нѣкога чрѣзъ пророка Илия той затвори и отвори хлябитѣ небесни, тъй и сега чрѣзъ усърднитѣ молитви на своитѣ избрани чада той тайнс-

твено, но сигурно движи Дѣсницата Си и направлява сѣдбитѣ на цѣли народи и общества, „Защото монѣтъ свѣти не сж като вашитѣ свѣти, нито вашитѣ пѣтища като монѣтъ пѣтища, говори Господъ, но колкото сж високи небесата отъ земята, толкозъ пѣтищата ми сж по-високи отъ пѣтищата ви, и свѣтитѣ ми отъ свѣтитѣ ви“. „Голѣма сила има усърдната молба на праведния“. Отъ казаното до тукъ става явно, че въ отношение на Бога и окръжаващата срѣда, християнитѣ държи мѣсто отъ първокачествена важностъ и слѣдователно отъ прѣголѣма отговорностъ. Като е тъй прѣдъвидъ на днешното мрач о положение на страната, какви сж нашитѣ дѣлжности като християни и евангелски църкви? Въ отговоръ на този въпросъ, ние твърдимъ *първо*, че искрениитѣ християни като будни стражи трѣба непрѣстанно да обсаждатъ Божия прѣстолъ въ бдение и молитва. Въ личнитѣ ни съобщения съ Бога, при домашното ни богослужение и въ църквитѣ отъ дълбинитѣ на сърцата ни трѣбва да се изтрѣгнуватъ горещи молитви за избавлението и закрилата на българския народъ, за да се даде с'випе, най-вече въ тия критически врѣмена, изобилна благодать и мъдростъ на народнитѣ управници, въ чиито рѣцѣ сж положени сѣдбинитѣ на България. Ако Мойсей и Самуилъ въ опасни за отечеството имъ врѣмена, схванали момента и чрѣзъ усърдно призиване Бога спасили повече отъ еднажъ народа си отъ явна погибель, то ще останатъ ли безъ послѣдствие молитвитѣ на нѣколко хиляди християни, които денонощно викатъ и не прѣмълкватъ около Божия прѣстолъ? Въ 1588 година Испанския царъ Филипъ II, непримиримъ врагъ на реформиранитѣ християни въ Германия, Франция, Нидерландии и Англия, сторилъ твърдо намѣрение да нанесе силенъ ударъ на реформацията въ послѣдната



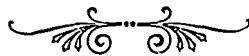
Учредителка
гос. Библиотека
Д-р. Д. Димитров



страна. За тази цѣль той изпратилъ за къмъ английскитѣ брѣгове една грамадна флота отъ 130 кораби, снабдени съ въоръжена сила съ пълно увѣреніе за сигурна сполука. До като великата испанска армада се намирала на пѣтъ прѣзъ океана, хиляди души въ Велика Британія принасяли Богу горещи молитви за избавление. Богъ послушалъ вика на избранихъ си и се притекалъ на помощъ: силна буря се явила на океана и сломила една много голѣма часть отъ корабитѣ на „Армадата“, а останалитѣ били потопени отъ неустрашимитѣ английски моряци. Ако, не дай Боже, събитията се развиятъ тъй щото работата отиде до война съ Турція, наша света длъжностъ е да се сгруппираме и въ съединени молитвени събрания да се молимъ за освобождението на Македонія и Одринско и за благословението и побѣдата на българското войнство. Когато корабътъ на народнага свобода и безопасностъ бѣдствува да загине, ние не можемъ както пророка Иона на дъното на кораба да стоимъ въ сънъ и бездѣйствие. „Стани, призывай Бога си!“

Второ. Днешнитѣ изключителни врѣмена и обстоятелства викатъ всѣкого българина да изпълни вѣрно дълга си къмъ отечеството. Не е достатъчно да изпратимъ съ възторжени пѣсни и възклициания синовецѣ си, братията си и роднинитѣ си на бойното поле въ Одринско и Македонія. Прѣдъ олтаря на македонската свобода трѣба да застанемъ всички; да принесемъ всичко —

спокойствието си, имота си, врѣмето си. Когато тржбата затрѣби, ние трѣба да застанемъ както единъ човѣкъ да подпремѣ морално и материално правителството въ всичкитѣ му мѣрки и разпореждания. Сполуката ни въ сръбско-българката война се дължи до голѣма степенъ на единодушното съучастие на цѣлокупния български народъ. Като християни и послѣдователи на Княза на мира, по принципъ, ние сме противъ войната и противъ проливането на човѣшка кръвъ, но когато войната ни се наложи отвѣгъ и свещенъ дългъ ни зове да се застъпимъ за освобождението на братяга си, ние не можемъ да стоимъ хладнокрѣвни и безучастни, било като участници въ активната борба, или като помощници въ милосърдното дѣло на Червения Кръстъ по облекчението на раненитѣ, болнитѣ и умирашитѣ прѣдъ любвеобилното и състрадателно сърце на християнина се открива единъ рѣдкъ случай за полезностъ и християнска благотворителностъ. Свѣтътъ не знае и исторіята не е записала друго по-човѣколюбиво дѣло, плодъ на най-възвишена самоотверженостъ, както дѣлата на г-ца Флоренсъ Найтингейлъ за раненитѣ и болни войници въ Критската война. Нека се молимъ на Бога да се направи сносенъ живота на нашитѣ братя въ Македонія и Одринско, безъ да се прибѣгва до кръвопроливна война, но ако това не се постигне по миролюбивъ начинъ, нека всички се приготвимъ да изпълнимъ доблестно дълга си.



Л. Ф. Острандъръ.

Опасноститѣ, на които съврѣмнената младежъ е изложена въ нравствено и религиозно отношение.

(Рефератъ, четенъ на III-я конгресъ на млад. дружества).

Като въведение на реферата си, нека кажа, че съмъ ималъ прѣдвидъ онѣзи опасности, които иматъ особно значение за съврѣмнената българска младежъ, при все че нѣкои отъ тѣхъ сж всеобщи и се касаятъ до младитѣ на много народи. Причината за това е, че, споредъ цѣлѣта на онѣзи, които сж наредили много внушителната програма на този конгресъ, искаме да прѣдставимъ нѣщо, което ще бѣде полезно и практично за дружествата и обществата, съ които сме свързани и особно за младежитѣ, които се намиратъ въ тѣзи дружества и общества. И пакъ нека се каже, че когато се говори за нравствени и религиозни опасности, не може да има остъръ раздѣлъ между двѣтъ части на прѣдмета. Тѣ много зависятъ единъ отъ другъ, а особно нравственихъ опасности отъ религиознитѣ, защото причинитѣ на нѣкои застрашителни нравствени прояви трѣба да се търсятъ въ незадоволителни религиозни условия. За това развиването на прѣдмета не може да държи двѣтъ части съвсѣмъ отдѣлни. Обаче, има нѣкои морални опасности, за които може да се говори по отдѣлно. Сега ще пристѣпимъ къмъ разглеждането на три-четире отъ тѣхъ.

1. Първото е *крино* понятие за свободата. Извѣстно е, че българската конституция е една отъ най-либералнитѣ въ цѣла Европа, и че България се наслаждава съ извънредна политическа свобода. Тази свобода се вижда по-скѣпа и по-блажена, защото се дава на народа слѣдъ нетърпимитѣ ограничения, несправедливости и угнетения на петвѣковното робство. Но въ бързото прѣминаване на робството въ свобода има нѣщо опасно. Свободата носи въ се-

бе си важни отговорности, които по никой начинъ не бива да се забравятъ, защото, ако тѣ не се признаватъ, свободата не може да се използва, както трѣба и става проклетие вмѣсто благословение. Когато човѣкъ вижда, че слѣдъ дълги години ограничение, народътъ е свободенъ до голѣма степенъ да развива политическия си животъ, и вслѣдствие на това, че той самъ е свободенъ да пѣтува, да търгува, да слѣдва образуването си, да пише, да говори, каквото иска, тогава той се изкушава да мисли, че всѣко ограничение е прѣмахнато, даже моралнитѣ закони, върху които обществения животъ почива, и че той може да направи, каквото желае, безъ да мисли за интереситѣ и правата на другитѣ. Това е най-страшния видъ на себелюбието и води къмъ необузданостъ въ всѣко отношение. Днесъ се оплакватъ на всѣкъждъ за незадоволителното поведение на хората за безчестността, която се явява въ измами, експлоатации, кражби и всѣкакви злоупотрѣбления, сжщо и за безнравствения животъ на мнозина. Нали това се дължи главно на учението, прието и послѣдвано отъ много хора, че тъй нареченитѣ морални ограничения вече не сж въ сила, защото сега имате епоха на разума и свободата; че законътъ на нравствената чистота и съпружния животъ е прѣживѣлъ вѣка си и е само за прѣзрѣние, и, слѣдователно, позволено е всѣкому да се вдава въ желанията и страститѣ си, кѣдѣто и да го водятъ тѣ? Каква страшна измама е това! Нравственихъ закони, дадени отъ Бога и вложени въ самитѣ основи на обществения животъ на цивилизованитѣ народи, никога не бива да се прѣмахнатъ и да се унищожатъ. Тѣзи закони

не сж прѣпятствия и ограничения само за раздразване човѣка; тѣ сж релситѣ, прѣдзначени за правото упѣтване на живота му, за най-голѣмото му добро, и безъ които катастрофата е неизбѣжна. Блаженъ онзи народъ, блаженъ онзи младежъ, който разбира, че най-голѣмата свобода се намира тамъ, дѣто Божиитѣ благотворни закони най-внимателно се пазятъ отъ всички членове на обществото.

2. Втората опасностъ, която искамъ да спомена, е *липса на високи идеали за управлението на живота*. Има единъ периодъ прѣзъ раннитѣ години на човѣка, когато е съвсѣмъ естествено той да «вижда видѣния» и да гради «кули на облацитѣ». Това е една отъ чертитѣ на юношеството, прѣзъ тоя критически периодъ. Какво казва единъ писателъ: „Кулитѣ, които младитѣ градятъ на облацитѣ сж, моделитѣ, споредъ които ще се градятъ зданията, дѣто ще живѣятъ. Отъ сега нататкъ идеалитѣ повече отъ заповѣди и свѣти трѣба да водятъ живота«. Съ други думи, въ този периодъ отъ 14-та до 19-та година идеалитѣ сж най-мощната сила въ управлението и развиването на младитѣ, и тѣхното бъдеще, като личности и като граждани въ обществото, зависи отъ характера на идеалитѣ, които имъ се прѣдставятъ. Освѣнъ това, въ този периодъ младитѣ очакватъ и изискватъ абсолютно съвършенство отъ онѣзи, къмъ които естествено гледатъ за ръководителство, отъ тѣхнитѣ родители, учители и духовни пастори. За това, колко е важно, идеалитѣ имъ да сж високи и достойни. Както въ старо врѣме гърцитѣ туряли най-красивитѣ статуи постоянно прѣдъ очитѣ на младежитѣ си да се развива у тѣхъ чувството за хубостъ, така сжщо младитѣ трѣба да иматъ постоянно въ ума си най-възвишенитѣ примѣри за успѣшенъ и полезенъ животъ. Такива идеали не бива да наблѣгатъ главно върху материални блага, или върху личенъ успѣхъ и себелюбиви интереси. Човѣктъ, който мисли, че парично обогатяване е цѣльта на живота, и който мечтае сжщото за себе си, не може да се развива както трѣба. Идеалитѣ трѣба да прѣдставятъ интереси внѣ отъ личността, да покажатъ великитѣ услуги, които човѣкъ може да прави за другитѣ, и да прѣпоръчатъ характера и дѣйността на онѣзи, които сж били полезни за обществото, въ което сж живѣли, за отечеството си, и за напредъка на доброто въ разнитѣ клонове на човѣшкия животъ; и надъ всичко друго тѣзи идеали трѣба да сочатъ на младитѣ оногози, който билъ съвършенъ въ личния си животъ и най-полезенъ въ обществената си дѣйностъ, Исуса Христа. Дали такива идеали се прѣдставятъ на българската младежъ? Прѣди двѣ-три години единъ високопоставенъ български държавникъ, когато му се говорило за нуждата на ученицитѣ и студентитѣ отъ високи идеали, така се изразилъ: »Високи идеали! Нашата младежъ нѣма никакви идеали«. Това многозначително мнѣние се потвърждава отъ думитѣ на единъ ученикъ отъ една държавна гимназия, който казалъ на единъ нашъ ученикъ: »Вие сте щасливи, защото имате учители, които ви даватъ идеали«. Ако тази липса въ дѣйствителностъ е обща, тогава българската младежъ е изложена на голѣма опасностъ доклѣ липсата се допълни.

3. Друга опасностъ е *липсата на почитъ и благоговѣние*. Духътъ на българския народъ е демократически. Тука между насъ нѣма аристокрация и различни класове, като между други народи. Всѣки български поданикъ мисли, че стои на равна нога съ всѣки другъ, познава личното си достойнство и оцѣнява правата си.

Тази черта изобщо е желателна и похвална, и прѣдпазва народа отъ вътрѣшна политическа тирания, но пъкъ може да има и опасна страна. Тя може да прѣмине границата си, когато младитѣ, възхитени отъ идеята за себеуважение, почватъ да мислятъ, че нѣма никаква разлика между тѣхъ и кое да е друго лице и си позволяватъ да се откажатъ отъ почитъ къмъ онѣзи, които въ сжщность трѣба да почитатъ. Какви грозни картини често ни се прѣдставятъ, благодарение на това прѣувеличено себеуважение! Ето единъ младежъ, съ малко или повече образование, който, безъ да иска да знае за петата заповѣдъ, дѣто гласи, »Почитай баща си и майка си, за да се продължатъ днитѣ ти на земята, която ти дава Господъ Богъ твой,« прѣзира родителитѣ си, не признава пожертвованията на баща си, подиграва се съ любовта на майка си, отнася се гордѣливо съ тѣзи любезни, но може би прости думи и даже ги оставя по най-немиловичивъ начинъ въ врѣме на нужда. Какво значи постоянното оплакване, че ученицитѣ вече не знаятъ мѣстото си, а държатъ улично поведение спрѣмо учителитѣ си? Какви сж тѣзи груби постѣпки, които постоянно се случватъ даже съ най-добритѣ управители и бѣлокоси старци? Нали тѣзи страшни явления сж дѣла на една гордѣлива, себеуважаваща се младежъ, отъ която духътъ на почитъ е съвсѣмъ изчезналъ? Изглежда, като че ли за мнозина младежи нищо не е свето; нито най-почтенитѣ лица, нито най-милиитѣ вѣрвания на отцитѣ имъ, нито най-любимитѣ огради и храмове. Съ всичко може да се подиграе, съ всичко може да се постѣпи грубо. И това чувство естествено води още една постѣпка по-напредъ и въ много случаи причинява маса на благоговѣние къмъ Бога. Такава младежъ е въ много опасно положение, и тежко и горко на народа, ако не може да се избави отъ него.

4. Последната нравствена опасностъ, за която ще се говори, е *низко оцѣняване на човѣшкия животъ*. Благодарение на една материалистическа философия, която учи че материята е всичко, че човѣкъ е само едно много развито животно, и че смъртта туря точка на човѣшкото сжществуване, въ сегашнитѣ врѣмена много по-леко се гледа къмъ стойността на живота. Човѣцитѣ сж наклонни да го отнематъ по съвсѣмъ маловажни и недостатъчни причини. Въ доказателство за това трѣба само да си напомнимъ за многото убийства, които ставатъ сега изъ цѣлото царство. Нѣкои отъ тѣхъ внимателно обмислени, а други слѣдствие отъ яда, който сега по-лесно и по-свободно отива до крайности, отколкото по-прѣди. Това доказва и образуването на ученическото д-во »Черна-Рѣка« съ цѣлъ да унищожи онѣзи учители и учителки, които биха смѣли да пишатъ бѣлѣжка »двойка« на ученицитѣ си. Мислете за всеуважаващото се число на онѣзи, които по причина на мжчнотии, несполука, обезсърчение, разочарование, бѣдностъ и пр., посѣгатъ на живота си, като най-лесенъ и най-задоволителенъ изходенъ пѣтъ. Безъ да говоримъ за страхливостта, която такава постѣпка показва, нека се каже, че тѣзи убийци и самоубийци прѣзиратъ една отъ най-важнитѣ Божии заповѣди »не убивай«, прѣзиратъ великия фактъ, че животътъ е даръ отъ Бога, единственото лице, което може да го създаде, и че никой човѣкъ нѣма право да се лиши отъ него, или да го отнеме отъ другъ освѣнъ по законенъ редъ и то само за най-сериозни прѣстѣпления. Онѣзи, които низко оцѣняватъ човѣшкия животъ, излагатъ себе си на Божия

гнѣвъ и застрашаватъ сигурността на обществения животъ; за това опасността за младитѣ, които се отвлечатъ отъ такова учение е голѣма.

Като оставимъ на страна другитѣ морални опасности, за които би било възможно да говоримъ, нека се обърнемъ за малко къмъ нѣкои отъ духовно естество, които се касаятъ до религиозния животъ на младитѣ. Между тѣзи ще разгледаме първо опасността, която се намира въ *идеята, че религиозниятъ животъ и душевното спасение е нераздѣлимо отъ коя да е известна църква*. Потвърждава се въ нѣкои църковни кржгове, че религията се състои въ редовното и внимателно изпълнение на всичкитѣ форми и обряди на църквата, и че човѣкъ, който не ги изпълнява, не е религиозенъ и не живѣе религиозенъ животъ. Вѣрва се тоже, че църквата е отговорна за спасението на душитѣ на членоветѣ ѝ, и че вѣнъ отъ лоното ѝ нѣма спасение. Кждѣ е опасността въ това? Ето кждѣ: човѣкъ може да стане недоволенъ отъ църквата, къмъ която той естествено принадлежи и то по разни причини. Църквата може да е заспала, както въ духовната си работа, така и въ социалнитѣ си длѣжности; може да не дава нужната умствена и духовна храна на членоветѣ си; нейнитѣ догми, когато се сравняватъ съ учението на Евангелието, може да изглеждатъ незадоволителни; може да има непохваленъ животъ и злоупотрѣбления между духовенството ѝ. Когато се помни, че прѣзъ известни години младитѣ изискватъ съвършенство отъ водителитѣ си, лесно може да се види, какъ тѣ ставатъ недоволни отъ такава църква и то до тамъ, щото да изгубятъ съвѣсмъ вѣрата си въ църквата. Сега, ако религиозниятъ животъ е нераздѣлимо свързанъ съ църквата, слѣдва, че, щомъ човѣкъ изгуби вѣрата си въ нея, изгубва и вѣрата си въ религията. Той става хладнокрѣвенъ къмъ всичко, което се касае до религиозния животъ, умътъ му е пѣленъ съ всѣкакви съмнѣния и отворенъ къмъ скептицизма и конецътъ на неговитѣ умствени борби може да е пѣлно безвѣрие. Нали такава е опитността и положението на хиляди младежи, както въ други страни, така и въ България? Това, за жалостъ, е тѣжниятъ фактъ, който трѣба да се признае и той се длѣжи, до голѣма степенъ, на кривото понятие за религията. Религията не се състои само въ изпълнението на формитѣ и обрядитѣ на коя да е църква. Тя е личното отношение между душата и Бога. Църквата, основана отъ Исуса Христа, когато е каквато трѣба да бѣде, помага на развиването на това отношение, и се очаква отъ всѣки искренъ Христовъ послѣдователъ, по тази и по други причини, да се съедини съ нея. Обаче, религията не е абсолютно зависима отъ църквата и възможно е да я има вѣнъ отъ църквата, ако послѣдната е недостойна, или при други извънредни обстоятелства. Религията е животъ и трѣба да се изрази въ полезна служба за другитѣ. Спасението е даръ отъ Бога, който всѣки човѣкъ може да приеме прѣмо отъ Него. За това не е нужно човѣкъ да губи религията си и радостта на спасението, защото не може да одобри църквата и, ако това се разбира и приема, младежътъ, ще се прѣдпази и избави отъ голѣма духовна опасностъ.

2. Втора точка въ религиозно отношение е *липсата на съчувствие и разумно опжтване прѣзъ врѣме на духовни мжнотии*.

Трѣба да се очаква, че прѣзъ послѣдния периодъ на юношеството, отъ 18-та до 23-та година,

мнозина отъ младежитѣ прѣминаватъ прѣзъ една духовна криза. Въ този периодъ тѣ оформиратъ тѣхната философия на живота. Сега умственитѣ имъ сили сж развити, и тѣ искатъ да изложатъ всичко на строгия изпитъ на разума. Това, което не могатъ напълно да разбератъ и пояснятъ, е за тѣхъ мжчно приемливо и трѣба даже да се отхвърли. Не врѣди, какво е било по-прѣжното имъ възпитание, мнозина младежи, когато се занимаватъ съ мжчитѣ въпроси на философията и религията, почватъ да се съмнѣватъ въ много нѣща, които по-рано сж приемали и мислятъ, че самата основа на драгоцената имъ вѣра е подкрѣпана и цѣлото здание на религиозния имъ животъ пада въ развалини. Този периодъ причинява душевна скърбъ и страдание на мнозина, които не искатъ да изгубятъ вѣрата си, а не могатъ да не се съмнѣватъ, и, разбира се, той е много критически периодъ за тѣхъ. Главно трѣба да се забѣлѣжи, че този периодъ не е ненормаленъ, а трѣба даже да се очаква, и че младитѣ, които минаватъ прѣзъ него, не трѣба строго да се осждятъ и да имъ се каратъ по причина на това съмнѣние. Напротивъ, тѣ тогава иматъ най-голѣма нужда отъ съчувствие и разумно ржководство. Въ думитѣ на друго лице: »Въ този периодъ младитѣ трѣба да иматъ възпитатели, които сж минали прѣзъ сжщия пжтъ, и които сами сж изработили за себе си философията на живота и стоятъ на една твърда основа. Да не се трудятъ да ги учатъ символа на вѣрата, но да ги доведатъ лично при Бога и да имъ покажатъ, какъ Той ще имъ помага въ всичкитѣ длѣжности«. Дали има въ България много такива съчувствителни, опитни и разумни родители, възпитатели и духовни водители, които така нѣжно да водятъ младежътъ прѣзъ този толкозъ критически за тѣхъ периодъ? Ако ги нѣма, чудно ли е, че мнозина млади се скитатъ за дълго врѣме въ лабиринта на съмнѣнието и най-послѣ се изгубватъ въ тъмнотата на безвѣрието?

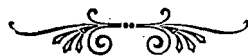
3. Третата опасностъ за духовния животъ, която ще загатна, е *непознаване Библията, или прѣнебрегването ѝ*. Библията! е Божие слово. Тя не открива Божията сила, Божията мждростъ, и Божията воля за насъ. Тя ни изяснява нѣкои отъ най-жизненитѣ проблеми на живота, които безъ нея щѣха да ни бждатъ съвѣсмъ тъмни. Освѣнъ това, Библията ни дава практично упжтване за ежедневиия животъ. Единъ успѣшенъ търговецъ въ Ню-Йоркъ е казалъ, че онова, което най-много е помагало за сполуката му е, книгата »Притчи Соломонови«, която книга той прѣпоржчва на всичкитѣ младежи, както най-практично ржководство за ежедневиенъ търговски животъ. И въ Новия Завѣтъ имаме чудеснитѣ думи, прѣкрасния животъ и характеръ на Исуса Христа, началникъ и свършителъ на вѣрата ни. Надъ всичко друго Библията ни дава оази духовна храна, безъ която е тѣй невъзможно да растемъ и да се развиваме, колкото би било невъзможно да поддържаме живота си безъ ежедневиата храна. Но каква е обстановката на българската младежъ спрѣмо Библията? За хиляди отъ тѣхъ тя е абсолютно непозната книга и за други хиляди само една книга, която е прѣживѣла вѣка си. Даже мнозина, които я иматъ въ домоветѣ си, не я прочитатъ и изучаватъ, както трѣба. Всѣка година имаме момчета и младежи въ нашето училище, които въ началото не могатъ даже да намѣрятъ разнитѣ книги на Библията, а търсятъ евангелията въ Стария Завѣтъ и пророцитѣ въ Новия; и най-обикновенитѣ

учения на Библията сж нови и чужди за тѣхъ, както нѣкое неочаквано откритие. И това, за жалостъ, е вѣрно за страната изобщо и показва на каква опасност младежта е изложена, като е лишена отъ ръководителната, упазителна и развиваща сила на Божието Слово.

4. Последната религиозна опасност е *неуспѣшане сериозността на грѣха*. Всѣки човѣкъ е грѣшникъ прѣдъ Бога, и грѣхътъ е най-страшното нѣщо въ вселената. Отъ него всичкитѣ човѣшки страдания и нещастия водятъ началото си. Всѣки човѣкъ е отговоренъ прѣдъ Бога за поведението си, а Богъ е светъ и не може да търпи грѣха. Той люби грѣшника, а мрази грѣха му. За това не бива да мислимъ, че Богъ гледа на грѣха както ние, човѣцитѣ, гледаме на обидитѣ, прѣстѣпленията и несправедливоститѣ на другитѣ човѣци, съ които живѣемъ. За Бога грѣхътъ е толкозъ страшенъ, че даде Сина си, Исуса Христа, който дойде на земята да »съсипе дѣлата на дѣвола« и да изкупи човѣцитѣ отъ проклетията на грѣха чрѣзъ смъртта си. Чрѣзъ него ние сега можемъ да се очистимъ отъ грѣховетѣ си и Богъ очаква отъ насъ да сме чисти, да се покаемъ отъ грѣховетѣ си отъ все сърце, и да гледаме на грѣха съ сжщата омраза и отврѣщение, които той самъ усѣща. Ако тази истина не се признае и не влияе живота на човѣцитѣ, тогава и нуждата отъ Спасителъ не се усѣща и не важи много, какво

поведение показваме, тъй като грѣхътъ е маловажно нѣщо. Вслѣдствие отъ това, не можемъ да бждемъ въ прави отношения съ Бога, не можемъ да живѣемъ дълбокъ, богоугоденъ религиозенъ животъ. Тази е най-голѣмата опасностъ, която застрашава съврѣменната младежъ, и ние трѣба да се молимъ Богъ да я пази и да я избави отъ тази погибель.

Въ заключение, нека си напомнимъ встѣпительната бѣлѣжка, че има тѣсна връзка между двата отдѣла на прѣдмета ни. Очевидно е, че нравственитѣ опасности, за които сме говорили, извиратъ отъ незадоволителния християнски животъ. Ако духовниятъ животъ се основава на изкупителното дѣло на нашия Спасителъ, ако мразимъ грѣха и се трудимъ да го махнемъ отъ живота си, ако живѣемъ постоянно въ любезно отношение съ Бога, и ежедневно се хранимъ и водимъ отъ словото Му, тогава ще имаме високи идеали за управлението на живота си, ще почитаме онѣзи, къмъ които трѣба да покажемъ почитъ, ще се наслаждаваме съ свободата си по единъ разуменъ начинъ, безъ да злоупотребяваме съ правата на другитѣ и ще оцѣняваме високо скѣпия Божи даръ — човѣшкия животъ, — както въ другитѣ така и въ себе си. За това нека избавлението на съврѣменната младежъ отъ нравственитѣ опасности, които я заплашватъ, се търси въ развиването въ тѣхъ на здравъ, всестраненъ, личенъ, богоугоденъ, религиозенъ животъ.



Годишната Конференция въ Войводово.

Петнадесетъ километра на западъ отъ малкия дунавски градецъ Орѣхово, на нѣкогашното „гладно поле“ е разположено малкото, но красиво село Войводово, населено прѣдимно отъ чехи и словаци, дошли тукъ прѣди 20 години отъ Унгария. Първиятъ пионеръ, който посѣлялъ сѣмената на евангелска религия между тѣзи прѣселници, билъ блаженпопочившиятъ и незабравимъ пастиръ *Петъръ Василевъ*. Покрай другата си работа въ Ломъ, той често посѣщавалъ Войводово, дѣто Богъ чрѣзъ него почналъ да върши една благословена и плодита работа. Освѣтънъ него, г. Трайко Константиновъ, сега въ Америка, посѣщавалъ често селото и развивалъ трѣскава дѣятелностъ. Духовното дѣло между новитѣ колонисти слѣдвало да расте и се развива до прѣди осемъ години, когато за тѣхенъ пастиръ билъ повиканъ и настаненъ Прѣл Мартинъ Рохачекъ. Още при самото си стѣпване въ Войводово, новиятъ пастиръ почналъ да развива една рѣдка дѣятелностъ. Освѣтънъ редовнитѣ служби, той образувалъ библийски класове, обучавалъ младитѣ и отъ двата пола въ хорово пѣние, и чрѣзъ голѣмото си съчувствие съ всички — най-вече съ младитѣ, бѣднитѣ, болнитѣ и наскърбенитѣ, той толкозъ омилѣлъ на войводовчани, што то тѣ гледали въ лицето му единъ сжтински баща и покровителъ. А колкото за гостолубието му, то е, безъ прѣвѣличение може да се каже, безподобно. За последнитѣ осемъ години домътъ му е билъ отворенъ за всѣкакви посѣтители — военни и граждански, които сж отнесли съ себе си приятни спомени и впечатления. Впоследствие културното и духовно просвѣтително влияние на Войводовската църква воглавѣ съ пастиря се почувствувало, както въ близкитѣ села тъй и въ

градеца Орѣхово. Сега Войводово се е тъй добръ поставило, што привлича погледитѣ и интереса на всички. Чудно ли е тогава, че освѣтънъ проповѣдницитѣ толкозъ миряни-гости се бѣха отзовали на братската покана на Войводовчани? На 22-и августъ около 100 души гости се срѣцнаха въ Орѣхово и сетнѣ въ Войводово, всички настанени въ гостоприемнитѣ домове на нашитѣ братя и сестри.

Съгласно програмата, конференцията се отвори въ срѣда на 22-и августъ вечерътъ съ подобаващия привѣтъ, отпратенъ къмъ Епископъ Нюлсънъ и гоститѣ отъ комитета на селото, Г-нъ Иос. Чижекъ, отъ пастиря Г-нъ Рохачекъ и отъ Д-ръ Каунтъ. На утрото Епископътъ, подпомогнатъ отъ надзирателя и двамата окръжни надзиратели отслужиха Господнята Вечеря, въ която участвуваха мнозина отъ гоститѣ и църковнитѣ членове. Прѣдобѣднитѣ часове отъ 9 до 12 се посветиха на четене рапорти и разискванеразни въпроси, а слѣдобѣднитѣ се издвнѣха въ годишнитѣ засѣдания и отчета на Туземното Строително Дружество, Женското Мисионерско Дружество и Елвортския Съюзъ. При разглеждане дѣлата на Конференцията, ние ще се спремъ да кажемъ и нѣщо за личността на Епископъ Нюлсънъ и религиознитѣ служби, за нѣкои отъ рѣшенията на Конференцията и за гостолубието на Войводовчани.

Епископъ Джонъ Нюлсънъ е единъ отъ новитѣ епископи, произведенъ въ този чинъ на Генералната Конференция въ 1908 година. Роденъ въ Цюрихъ, Швейцария, той свършилъ наукитѣ си въ Америка, дѣто отъ младини се посветилъ на духовното поприще, и, благодарение на голѣмитѣ си способности като проповѣдникъ

и писателъ, той бърже авансиралъ. Ако и за пръвъ пътъ дошълъ въ България, той водеше разискванията съ голѣма умѣлость и тактика. Проповѣдта въ Св. Недѣля, августъ 26, изводъ отъ която даваме на друго мѣсто, бѣше отлична. Ако и прѣдадена чрѣзъ прѣводчикъ, проповѣдта бърже завладѣ слухателството. У нея се щастливо съ-

четаваше силната и не-удържима аргументация съ духовното чувство. Бѣлѣжикитѣ му при ржкополагането на Г. Н. Пулевъ въ дяконски чинъ и на г. Ив. Ганчевъ въ презвитерски чинъ направиха на всички дълбоко впечатление. Статистическитѣ данни не бѣха на сърдчителни, но изглеждаше че Епископътъ напусна България съ добри спомени и настроение. Освѣнъ Д-ръ Г. Д. Маршъ, делегатъ на южната мисия, на конференцията присѣствуваше като пратникъ на настоятелството на Бълг. Еванг. Дружество, прѣседателътъ Г. М. Н. Попозъ. Покрай другата работа Епископътъ не пропусна да покани двамата делегати да дадатъ интересни свѣдения — първиятъ за работата на южната мисия въ България, Македония и Албания, а вториятъ за дѣлото на Бълг. Еванг. Дружество. Слѣдъ като описа много нагледно, какво е вършило досега и какво върши днесъ Ев. Д-во, Г-нъ Попозъ направи силенъ позивъ къмъ евангелскитѣ християни въ Сѣверна България, да се заинтересуватъ по-отблизу въ великата цѣль на дружеството, да станатъ негови членове и да поканятъ годишния му съборъ, Апелътъ намѣри отзивъ въ всички и резолюцията за това се прие съ едногласие.



Епископъ Нюлсънъ, Д. Д. L. L. D.

Очакваше се да станатъ голѣми размѣствания на проповѣдниците, но за нѣкои причини това се допусна само за пастиритѣ на четири църкви: Русенскиятъ, Г. Цѣфановъ, дохожда въ София, на мѣстото му отива шуменскиятъ новоржкоположенъ пастиръ Ганчевъ, вмѣсто кого-то отива Г. Мар. Д. Дѣлчевъ, доскоро въ Варна. За

Варненски пастиръ е назначенъ Ив. Я. Сѣчановъ. Въ частното засѣдане на Конференцията по прѣдложението на една специална комисия, многозаслужилиятъ и дългодишенъ работникъ въ мисията Д-ръ Ст. Томовъ се постави въ спсѣвка на прѣстарѣлитѣ, а това значи, че той излиза вънъ отъ ефективната работа. На всички, които познаватъ Д-ръ Томова и способноститѣ му, тази прибързана мѣрка направи твърдѣ тѣжно впечатление, защото всички сж убѣдени, че Д-ръ Томовъ има голѣми отъ полезность прѣдъ себе си.

Ще заключимъ нашитѣ бѣлѣжки за конференцията, като кажемъ, че всички присѣствувачи на конференцията останаха не само възхитени, но и очудени съ безподобното гостолубие и по жертвувателность на нашитѣ братия и сестри въ Войводово Това, което тѣ сто-

риха, никждѣ не е сторено въ България: доведоха гоститѣ съ каруцитѣ си отъ Орѣхово до Войводово и пакъ надирѣ, гошаваха гоститѣ прѣзобилно по царски, и за всичко това не приеха да взематъ нито *стотинка*. Господъ да ги благослови и имъ възвърне *хилдодократно*!



Проповѣдь, държана отъ Еписк. Нюлсънъ на Годишната Конференция*).

Текстъ: „Да ви даде (Богъ Отецъ) споредъ богатството на славата съ, чрѣзъ Неговия Духъ да се утвърдите крѣпко въ вътрѣшния челоуѣкъ, чрѣзъ вѣрата ви да се види Христосъ въ вашитѣ сърдца, щото, вкоренени и назидани въ любовта, да можете да разумѣете наедно съ всичкитѣ светици, що е широчината, и дължината, и дълбочината, и височината, и да познаете любовта Христова, която прѣвъзхожда всѣко знание, за да

се изпълните съ всичката пълнота Божия (Еф. 3: 16 — 21).

Апостолъ Павелъ е билъ човѣкъ на молитва и работа. Въ своята личностъ и дѣятелность той е съединявалъ живота на интезивно-дѣтеленъ мжжъ, който прѣкарвалъ много врѣме съ Бога Тази негова интен-

*) Това е съкращение на назидателната проповѣдь на Епископа.

живна дѣятелностъ го е заставяла да търси Бога въ молитва и да развива голѣма ревностъ въ Божието дѣло. Въ думитѣ на текста Апостолъ Павелъ ни показва какво въ молитвата ние дохождаме при нашия Отецъ и това е една отъ най-голѣмитѣ привилегии на христианина. Великиятъ Богъ, Всемогщиятъ Създателъ приема да е нашъ Отецъ и намъ, бѣдни, слаби човѣшки сѣщества, е позволено да говоримъ съ Него, както дѣте говори съ баща си, и както земниятъ баща е готовъ да даде най-добритѣ нѣща на дѣтето си, тъй и Богъ дава най-добри дарове на Своитѣ чада; и не само ни напомня ап. Павелъ, че Богъ ще ни даде „споредъ богатството на славата Си“, но че нашиягъ Небесенъ Отецъ има възможностъ и е готовъ да стори това. Нѣкои хора сж готови да даватъ, но нѣматъ възможностъ, нѣмагъ потрѣбнитѣ за това парични срѣдства. Други иматъ срѣдства, но не сж готови да даватъ; но, когато дохождаме при нашия Небесенъ Отецъ, знаемъ че той е готовъ и има възможностъ да даде „споредъ богатството на Своята Слава“.

1. За три нѣща се моли ап. Павелъ въ горната молитва: 1. За сила — „да се утвърдите крѣпко“. Въ всѣка сфера на живота ние се нуждаемъ отъ сила. Богъ е сложилъ голѣми сили въ този природенъ свѣтъ, и колкото повече изучаваме природата, толкова повече сили откриваме; тѣзи сили сж назначени да ни помагатъ въ нашата работа. Земете за примѣръ парната сила въ параходи и желѣзнопѣтни влакове. Парната сила кара грамаднитѣ машини въ нашитѣ фабрики. Земете електрическата сила въ рѣкитѣ и водопадитѣ; ние сме се научили да използваме тази сила за освѣтляване нашитѣ градове и за каране трамван. Въ днешния вѣкъ се правятъ опити, цѣлещи измѣнението силата на океана тъй, че да може да се използва тази сила; други опити се правятъ, за излагане слънчевата сила, тъй, че да може и тази сила да се складира и използва. И тъй ние постоянно търсимъ сила, за да можемъ да се ползуваме.

Ние се нуждаемъ отъ умствена сила. Ученици и ученички обучаватъ умове: си въ училищата, за да могатъ да разрѣшатъ проблемата на живота. За правилното разрѣшение на тази проблема сж потрѣбни не само научни познания, но най-вече и това познание, за което говори ап. Павелъ и което укрѣпва ума. Колко сж за съжаление тѣзи младежи, които сж лишени отъ това познание!

Нуждаемъ се отъ сила и въ моралния си и религиозенъ животъ — „да се утвърдите крѣпко въ вжтрѣшния човѣкъ“. Нуждаемъ се отъ сила, за да побѣдимъ грѣха и изкушенията, що ни нападатъ въ този свѣтъ. Който е лишенъ отъ тази сила, бива робъ на грѣха. Виждаме на всѣкъждѣ силата на грѣха. Виждаме, за примѣръ силата на грѣха *въ пиянството*; виждаме колко хиляди души отиватъ въ погибель — окаяни роби на тази омразна страсть. Силата на грѣха виждаме въ *алчността за пари*. Има хора, които и душигъ си продаватъ, за да добиятъ много пари — бързо да се обогатятъ. Виждаме силата на грѣха и въ *похотливостта*. Колко души ставатъ роби и на тази страсть просто за туй, че нѣматъ морална и духовна сила да се противятъ на изкушението. Ап. Павелъ е познавалъ отъ опитъ силата на грѣха, и за това казва въ посланието къмъ Римлянитѣ гл. 71 ст. 15 — 18: „Защото не познавамъ онова, което правя; понеже не правя това, което искамъ, но онова, което мразя, него правя. Ако ли правя това, което не ща, съгласенъ съмъ съ закона, че е добъръ. А сега вече това не го правя азъ, но грѣхътъ, който живѣе въ мене. Защото знамъ, че въ мене (сирѣчь въ плътта ми) не живѣе добро, понеже желание за доброто имамъ, но да правя доброто, това не намѣрвамъ“. Въ

тѣзи думи се изказва опитността на всички, които водятъ мораленъ животъ, но нѣматъ сила да побѣждатъ грѣха; но всѣки, който живѣе съ в'ра въ Господа Исуса чувствува нужда отъ духовна сила, и ап. Павелъ изказва тази нужда въ тази своя молитва, като казва: „да ви даде (Богъ) си релъ богатството на Славата Си, чрѣзъ Неговия Духъ да се утвърдите крѣпко въ вжтрѣшния човѣкъ“ и пр. значи Павелъ се моли да ни даде Богъ сила да побѣдимъ грѣха, да побѣдимъ злото, въ каквото видъ и да се явява то и да вършимъ правдата, безъ огледъ къмъ материалнитѣ интереси. Ние сме „*солта*“ и „*видълината*“ на този свѣтъ. Ние сме свидѣтели Исусъ Христови призвани да бждемъ Негови послѣдователи, членове на Неговото тѣло. Когато гледаме само и силитѣ на мрака около насъ, въ опасностъ сме да отслабнемъ отъ вѣрата и се обезсърчимъ. Силитѣ на тъмнината сж значително голѣми и свѣтъгъ е прѣдаденъ на култа на егонизма и на плътския животъ. Религиозната индиферентностъ се разпространява измежду всички слоеве на обществото. Ние проповѣдваме евангелието и нѣмаме успѣхъ; народътъ като че не обръща внимание на евангелската вѣстъ. Ние се нуждаемъ отъ духовна сила; нуждаемъ се отъ Божия Духъ, който ще окрили нашитѣ молитви и ще ни даде успѣхъ въ проповѣждането на спасителната истина. Христосъ не се подиграва съ насъ; Той ще ни даде сила да вършимъ успѣшно работата, на която ни е призовалъ. По този начинъ ще се сломи народната индиферентностъ, и словото на истината ще се посѣе въ сърцата на слушателитѣ. Много хора посжпватъ като малкитѣ дѣца, които, когато сж разсърдени, плачатъ и послѣ си издигатъ стиснатитѣ рѣцѣ и сж готови да удрятъ стоещитѣ около тѣхъ. Не тъй трѣба да посжпватъ тѣзи, които страдатъ отъ маловѣрие; тѣ трѣба съ поголѣма вѣра да гледатъ на Господа. Христосъ дава сила на всички, които просятъ отъ него. Нека помнимъ обаче, че духовниятъ ни характеръ трѣба да е симетрично закрѣгленъ; една само слабостъ може да го развали. Ако една халка въ веригата на единъ дълбокъ кладенецъ се счупи, пълната съ вода кофа пада въ водата; другитѣ здрави халки нищо не помагатъ. Прѣди една година слѣзохъ въ една мина 1800 фута дълбока и прѣди да стигна до дъното на мината, неволно си зададохъ въпроса: какво би станало, ако се счулѣше една халка отъ желѣзната верига, що държеше машината, въ която се намирахъ заедно съ други хора? Ако оставите, каква да е слабостъ въ характера си, вие се намирате въ голѣма опасностъ. За туй трѣба да се молимъ да ни даде Богъ да се утвърдимъ крѣпко въ вжтрѣшния човѣкъ; чрѣзъ вѣрата ни да се всели Христосъ въ нашитѣ сърца. Братя, ако сме слаби, ако ни липсва пълното посвещение, що Христосъ изисква отъ насъ, ако не сме вѣрни, нека гледаме на Господа и нека се молимъ Той да ни утвърди и укрѣпи. О, колко бихъ се радвалъ да видя и тукъ въ България мжже и жени крѣпки въ Господа, морално и духовно силни, изпълнени съ Божия Духъ!

2. Въ втората часть на текста апостолъ Павелъ се моли за *повече любовъ* — „вкоренени и назидани въ любовта“. Най-великото нѣщо е любовта, а ние всички се нуждаемъ отъ любовъ. Духовна сила и любовъ правятъ идеалния човѣкъ. Има хора, които вършатъ бѣлѣжити работи, но тѣ не успѣватъ да привлечатъ; тѣ сж много студени; хората нѣматъ довѣрие въ тѣхъ: нѣщо имъ липсва; тѣ не обичатъ и не сж обичани. Други хора сж любезни, но не силни и не могатъ да ни помогнатъ. Най-много ни привличатъ хора, които иматъ любовъ и твърдъ християнски характеръ. Особено проповѣдницитѣ трѣба да съединяватъ силенъ християнски характеръ съ любовъ.

Апостолъ Павелъ се моли да бждемъ вкоренени и назидани въ любовта. Христовата любовъ прилича на хубавъ храмъ. Кой може да измѣри дължината, широчината и величината на този храмъ? Когато ние любимъ, колко широкъ е нашиятъ кръгъ? Първо, разбира се, ние обичаме себе си. Послѣ кого другото обичаме? Родителитѣ и дѣцата си, братята и сестритѣ си, макаръ и понѣкога да се проявява омраза вмѣсто обичъ между братя и сестри. Слѣдъ туй обичаме съседитѣ си, но не всички. И кои други? Тѣзи, които принадлежатъ на църквата, на която и ние принадлежимъ, не всички, обаче. И кои други още? Нашиятъ съселени, но далечъ не всички. За всички други малко ни е грижа. Между разнитѣ нации е владѣла и още владѣе *расова* омраза. Бѣднитѣ мразятъ богатитѣ и послѣднитѣ мразятъ бѣднитѣ. И тѣй до колкото се проявява кръгътъ на човѣшката любовъ, този кръгъ е много тѣсенъ. Но колко е широка Божията любовъ? Тази любовъ обгръща всичкитѣ нации — всичкитѣ европейски нации, които често сж се били едни съ други; всичкитѣ милиони въ Азия, всичкитѣ негри въ Африка, неизброимитѣ жители въ Китай, Индия, и въ далечнитѣ острови на Океания. Богъ дава единородния си Синъ за всички свѣтъ. Никога не е имало врѣме, когато Богъ не е любилъ свѣта. Божията любовъ никога не прѣстава. Колко дълбока е Божията любовъ! Колко велика и неизказана е любовта Христовъ къмъ падналитѣ въ грѣхъ и прѣстѣпление. Ржката Христова се простира къмъ всички бѣдствуващи и страдащи поради грѣха, за да ги подигне и спасе. Колко висока е Христовата любовъ! Христосъ издига грѣшнитѣ изъ тинята, въ която се

валятъ, поставя нозѣтѣ имъ на здравата канава и туря въ устата имъ нова пѣсенъ, пѣние и хваление Богу и Отцу. И тѣй нека гледаме на Господа, за да излѣе тази любовъ въ нашитѣ сърдца. Нека издигнемъ сърцата си къмъ Него тази заранъ и да попросимъ да бждемъ вкоренени и назидани въ Неговата любовъ. Любовта да бжде главниятъ елементъ на сила въ нашия животъ и характеръ.

3. Третата часть на Апостолъ Павловата молитва се намира въ думитѣ: „Да се изпълните съ великата пълнота Божия!“ Не е чудно, че слѣдъ тази бѣлѣжителна молитва, апостолъ Павелъ се обръща къмъ Бога съ слѣдното словословие: „А на Тогова, Който по дѣйствуващата въ васъ сила може да направи несравнено повече, отколкото просимъ или мислимъ, Нему Слава да бжде въ църквата чрѣзъ Исуса Христа въ всичкитѣ роюве, отъ вѣка и до вѣка, Аминъ“.

И сега, не ше ли издигнемъ и ние гласа си къмъ нашия Небесенъ Отецъ и го помолимъ да ни даде споредъ богатството на Славата Си, силата за нашия мораленъ и духовенъ животъ, отъ която се нуждаемъ всѣки день, за да можемъ да помогнемъ и ние на всички около насъ, да ги привеждаме при Христа? Просете отъ Бога да ви даде сила въ този пѣленъ съ грѣхъ и морална поквара свѣтъ, щото да прѣпобѣдите чрѣзъ Тогова, който ви укрѣпява въ всичко, „за да познаете любовта Христова, която прѣвъзхожда всѣко знание, и да се изпълните съ великата пълнота Божия“, Аминъ.

Съобщава: Д-ръ Ст. Томовъ.



Домовладиката.

Глава XII.

Нападки и отбрана.

Модъ Лесли гостува въ Тавистоковитѣ Кули много по дълго, отколкото възнамѣряваше изпърво. Максъ се бавѣше въ Лондонъ — никой не знаеше защо. Писма до сестра му идяха рѣдко, но нито въ единъ случай той не ѝ загатна за възможността да отиде при него въ Лондонъ, или да се завърне у дома. Калонеритѣ, разбира се, не даваха да се спомене за нейното завръщане въ самотната празна къща още повече, като Модъ бѣ твърдѣ желана гостенка въ Кулитѣ най-вече при сегашнитѣ обстоятелства.

Наистина, съ тихата си себевъздържностъ Модъ дѣйствуваше смекчително връзъ буйнитѣ темпераменти, злобни чувства и потайни ненависти въ сѣмейството. Всички ѝ обичаха, всички цѣнѣха миѣнието ѝ и искаха да заслужатъ нейното уважение.

Гепси не смѣеше да буйствува и сине грозни клевети по адресъ на Хюго, когато и Модъ слушаше; Гарда поразслабяше гордо сключенитѣ си устни, щомъ усѣтѣше да е фиксиранъ връзъ нея умилния погледъ на приятелката ѝ; а Рексъ, горкиятъ Рексъ, не говорѣше за Хюго съ злобно недовѣрие въ нейно присѣствие.

Горкиятъ, горкиятъ Рексъ! Какъ страдаше той насамъ отъ прикрита ревностъ! Той слѣдѣше съ горестъ

интимнитѣ отношения на Хюго и Модъ. Рексъ забѣлѣзваше, какъ Хюго говори съ нея по-свободно, отколкото съ другитѣ, какъ я дири, за да ѝ довърши извѣстни нѣща и му е особено приятно да се намѣри тя около него! А именно тия завистливи, подозрителни чувства заслѣпяваха Рекса да съобрази една друга истина: Модъ бѣ единичното лице въ Кулитѣ, съ което Хюго можеше да води нѣкакъвъ разговоръ. Гарда и Гепси се отнасяха гордо и неприятелски къмъ него. А г-ца Калонеръ се вадѣше да не надмине границитѣ на обикновенитѣ свои конвенционални фрази. Модъ го разбираше напълно. Тя бѣ високо интелигентна мома. Съ нея се водѣше интересенъ, увлѣкателенъ разговоръ. При нея Хюго отиваше да си отлѣхне отъ наелектризираната атмосфера, която го душеше.

Но влюбениятъ Рексъ, който при това нѣмаше ни какво довърне въ Хюго, разсѣждавашо съвѣстъ друго-яче. Какво по-естествено за младия вдовецъ Хюго, мислѣше той, отъ една втора женитба съ една мома тѣй приспособена да стане бждеща господарка на Кулитѣ? Да, тя е най-добрата за мѣстото, но не като съпруга на узурпатора Хюго. Уви! ржката, която грабна наслѣдството, простираше ледената си дланъ да му отнеме и най-милото въ живота.

Дълго врѣме Рексъ тая скръбта си, но най-послѣ се принуди да я сподѣли съ нѣкого. Той не бѣше отъ ония хора, на които е присъще да носятъ безмълвно мъжнотиитѣ си; напротивъ, той спадаше повече къмъ

ония натури, които дирят навсѣкѣдѣ свѣти и симпатия.

Въ другъ случай той би се отнесълъ до Гарда. Но, като се разбра, че годежътъ ѝ е разваленъ, Рексъ не смѣеше да заговори по единъ прѣдметъ, който, естествено, би засегналъ и нея.

Ето защо Рексъ си избра Гепси за свой душеприказчикъ. А случай да ѝ се изкаже му се прѣдстави единъ прѣкрасенъ лѣтенъ день далече отъ Кулитѣ. Тѣ бѣха излѣзли да поједатъ въ околността.

Гепси се зарича прѣдъ всички нѣколко пѣти, че не ще си служи никога вече съ „Хюговитѣ“ коне, но, като грѣйна топло слънце и горитѣ зашумѣха, тя не можа да устои на рѣшението си. Гарда, напротивъ, не каза ни дума, но нито еднажъ не излѣзе на разходка съ конь, откакъ Хюго стана домовладика въ Кулитѣ.

— Гепси, Рексъ подхвана живо разговора, като яздѣха бавно единъ до другъ по една сѣнчеста алея, Гепси, забѣлѣзала ли си, какъ Хюго се отнася къмъ Модъ?

— Какъ се отнася къмъ Модъ? тя повтори. Какво говоришъ, Рексе? . . . напротивъ, азъ съмъ сѣ мислила, че ти... Тука тя замълча, защото не знаеше, какъ да доизкаже мисълта си.

— Обстоятелствата се измѣниха, Гепси, азъ съмъ нищо сега, Рексъ отговори съ горестна усмивка.

Въ мигъ Гепси всичко разбра. До сега не ѝ бѣ идвало на умъ, какво може да се крие подъ особнитѣ вниманія, съ които Рексъ привсѣки случай се обръщаше къмъ Модъ. Сега, като всичко се обясни, очитѣ ѝ свѣтнаха отъ гнѣвъ.

— Не е възможно, тя каза, Модъ не е даже помислила такова нѣщо.

— Може би, защото не ѝ е никога идвало на умъ за мене, Рексъ отговори сѣ съ сжия горестенъ усмивъ.

А сега е вече свѣсъмъ късно, Гепси.

— За какво е вече свѣсъмъ късно?

— Много късно е вече да ѝ се признавамъ въ любовъ. Нимѣ мога при сегашнитѣ обстоятелства — бездоменъ, зависимъ, безъ никакви доходи — да ѝ говоря за чувствата си? Възпитанъ съмъ билъ да живѣя безгрижно и въ разкошъ, а сега ще трѣба да се погрижа за прѣхраната си! Какъ мога при тая несигурностъ да претендирамъ за ржката на коя да е госпожица, а още повече за Модъ?

— Ако Модъ те обича, материалнитѣ въпроси едва ли биха могли да я повлияятъ. Ахъ, Рексе, не е право тоя омразникъ Хюго да грабне цѣлото наследство, той не трѣба, той не ще земе всичко. Въ какъвъ ужасенъ свѣтъ живѣемъ, братко! Какви несправедливости! Идва тука она узурпаторъ и ни отнема домъ и наследство, а сега е турилъ ржка и на най-милото въ твоя животъ! Ахъ, какъ го прѣзираме!

Рексъ въздѣхна неспокойно.

— Значи, и ти си забѣлѣзала сжщото, Гепси, и ти вѣрвашъ, че Хюго се трудн да привлече Модъ къмъ себе си и ми я отнеме, както ми отне всичко друго?

— Разбира се! (Гепси бѣ готова на всичко стига само да се противопостави на Хюго) Той е въ състояние да играе такава подла роль. Завижда ти, естествено, за щото всѣки се допитва до тебе за едно и друго и всички те толкозъ обичаме, а него не можемъ да търпимъ. Хюго сигурно е забѣлѣзвалъ твоитѣ чувства къмъ Модъ и за това се опитва да ти я грабне. Не бой се, Рексе, Модъ е отдавна разбрала, какъвъ човѣкъ си ти! А може ли да става сравнение между тебе и Хюго?

Ако Рексъ не бѣ злобно разположенъ она день да слуша празни приказки, той би изведнажъ схваналъ неоснователността на горното Гепсинъ разсуждение — Но днесъ той повѣрва на нейнитѣ дѣтински глупости и се

убѣди още веднажъ, че Хюго полага всички усилия да го онеправдае.

Тѣ сѣ яздѣха изъ сѣнчестата алея, но слѣдъ горния разговоръ, Рексовото лице потъмнѣ, душата му се изпълни съ горестъ. Той вижлаше прѣдъ себе си само мракъ и обезнада.

— Наистина ли си убѣдена въ това, което ми каза, Гепси? той пакъ запита. Ти сама видѣла ли си нѣщо съ собственитѣ си очи?

— Да, разбира се, че съмъ видѣла, какъ Хюго не поглежда, никой другъ освѣтъ Модъ и какъ я монополизира безсрамно! Модъ е наша приятелка, не е негова. А той е вече успѣлъ да я привлече къмъ себе си съ измамното си приятелство. Знаешъ ли, братко, даже и Модъ ми става поѣтѣкога омразна само, защото не е вече твоя.

Рексъ се горчиво усмихна.

— О! не, Гепси, защо говоришъ така? Азъ щѣхъ, може би, да я привлѣча къмъ себе си, ако бѣхъ по-довѣрчивъ и рѣшителенъ; но . . . азъ си само мечтаехъ за нея — Не посмѣяхъ да ѝ се изкажа, защото не се считахъ достоенъ за нея; при това чакахъ да се осигури напълно бждецето ми. Но сега нѣма какво да осигурявамъ — Азъ съмъ загубенъ човѣкъ — Какво има да ѝ прѣдложа азъ въ сравнение съ Хюговото богатство и положение?

— Нимѣ мислишъ, че ако Модъ те обича, дребни парични въпроси ще попрѣчатъ на любовта ѝ?

— Да, ако ме обича! Рексъ повтори съ полузадавенъ гласъ.

— Слушай ме, братко, Гепси подѣе, не е този начина да спечелишъ сърцето ѝ. Да бѣхъ на твое мѣсто, щѣхъ да се боря до смъртъ за любовта си.

— Да се боря съ кого?

— Съ Хюго, разбира се, фалшификаторътъ, натурникътъ, чернодушия разбойникъ! Нимѣ мислишъ, че ще му се подчиня, ще седна да го гледамъ съ мили очи? А животътъ ми да се трови и надеждитѣ ми до една разбити? Никога, до като има възможностъ да се застъпя за любовта си!

Тия краснорѣчиви думи биха мигновено разпалили нѣкой романтиченъ герой, а не практичния Рексъ, който искаше да знае, какъ могатъ да се приложатъ въ дѣйствителностъ тия громки идеи.

— Всичко това е прѣкрасно, Гепси, той каза, но кажи ми, какво именно, трѣба да направя?

— Какво да направишъ? ти се развила разпалено, ще се оглѣчишъ съ всичка сила да разкриешъ, какъвъ човѣкъ е този омразенъ Хюго!

— Добръ, но какъ?

Гепси вирна нетърпѣливо кждравата си глава.

— Какъ ли? Ехъ, братко, у тебе, като че ли нѣма капка животъ! Ако ме земешъ за съюзница, азъ ще ти покажа у скоро врѣме, какъ трѣба да дѣйствуашъ.

— Искашъ ли, наистина, да се съединишъ съ мене и да ми помогнешъ въ борбата, която ми прѣдстои?

— Исака ли питане? Направила бихъ съ кого да е комплотъ противъ Хюго.

Рексъ се засрами отъ тия думи. Той се даже разкая моментално за направения позоренъ уговоръ, защото съзнаваше въ дълбочината на сърцето си, че Хюго не е она тиранинъ и човѣкоядецъ, за какъвто го смѣташе Гепси. За жалостъ, Рексъ се чувствуваше крайно огорченъ отъ брата си; той бързо потуши добрия, гихъ гласъ на съвѣсъта и се удаде на влиянието на вироглавата, буйна Гепси.

Като се завърнаха къмъ Кулитѣ, тѣ яздѣха още по-бавно и кроеха хиляди планове, какъ да безпокоятъ Хюго по всевъзможни, начини и направятъ невъзможно стоеението му въ тѣхния домъ.

Какъ приложиха тѣ своя грозенъ планъ, е безполезно да обясняваме въ подробности. За успѣшното му проектиране съдѣйствуваше разбира се, враждебното настроение на всички въ сѣмейството противъ Хюго и неговото дѣтенце. Неприятелскитѣ чувства се изостриха до нетърпимостъ. Нападки се сипѣха безпощадно до толкозъ, щото Хюго дойде до заключение, че неговото стоеие въ Кулитѣ е наистина, съвсѣмъ неизвѣстенъ въпросъ. Ако само Хъмфрейто не слабѣеше сѣ повече и ако не бѣ тѣй привързано къмъ това мѣсто, Хюго щѣше незабавно да си замине.

Въ училището на скърбта Хюго бѣ научилъ скъпи уроци: търпѣливо прѣнасяне и най-голѣмитѣ мъчнотии, пълно упование въ Вѣчния Приятель и възлагане Нему тежкия товаръ.

Но той не можеше да разбере, какъ тѣй стана тоя прѣвратъ у Рекса, който до сега (съ малки изключения) му помагаше доброволно въ управлението на имуществото. Отъ дѣ тая вражда у него, това открито желание да му прѣчи въ работата, да го измъчва и наранява безстыдно? Колкото да се трудѣше да не забѣлѣзва всичко това, Хюго *трѣбваше* да се увѣри най-послѣ въ дѣйствителността на тая грозна истина.

А ако да знаеха само тия неговии роднини, които го третираха съ такова недоверие и омраза, всичко, що той възнамѣряваше да стори за тѣхъ при прѣвъ удобенъ моментъ! Хюго бѣше рѣшилъ да усигури бждещето на всички, но трѣбваше по напредъ да уреди останалитѣ въ безредие финансии и починалия Калонеръ.

Започнатата сѣмейна борба противъ Хюго се водеше отчаяно. Но той носѣше всичко търпѣливо и нито въ единъ случай не се защити. Рексъ и Гепси се бѣха зарекли да покажатъ, какъвъ човѣкъ е той. А това тѣ въ дѣйствителностъ сториха, защото величинето на Хюговия характеръ блѣсна съ всичката си красота; той се издигна високо надъ тѣхнитѣ дребнави прѣдизвикателства. Да, тѣ показаха, какъвъ човѣкъ е той, чудно търпѣливъ, великодушенъ, готовъ вѣчно да прощава. На какви дребни, нищожни сѣществва се уприличаха тѣ въ борбата на грандиозния, недостижимъ Хюго!

Сама Гепси трѣбваше да се признае за побѣдена, а Рексъ се червѣше отъ срамъ и желаше хиляди пжти да не бѣ се ангажиралъ въ тоя безсраменъ уговоръ. Но много по-мъчно е да се оттегли човѣкъ отъ нѣкое зло дѣло, отколкото да се заплете въ него тѣй, че Рексъ продължи най-упорно да си служи съ срдѣствата, които самъ осждаше. А замислениятъ, тжженъ погледъ, съ който Молъ се взираше изпитателно въ него по нѣкой пжтъ го караше да се отнася още по враждебно къмъ оня който (споредъ както Рексъ вѣрваше) я бѣ привлѣкалъ на своя страна.

Глава XVIII

Една случка.

Единъ прѣкрасенъ юнски день Хюго се разхождаше привечеръ съ момченцето си въ парка. Хъмфрейто се особно радваше на тия приятни разходки съ татка си извънъ оградата на Кулитѣ. Той подигаше радостно болнитѣ си гждички да диша мекия, ароматенъ въздухъ. И колко по-бодро, необикновено силно се чувствуваше дѣтето подъ нѣжнитѣ цѣлувки на топлитѣ слънчеви лжчи!

— Татенце, то извика, знаешъ ли колко много, много обичамъ това наше владѣние?

— И азъ Хъмфрей, и азъ го обичамъ, когато сме заедно съ тебе; самичкъ — надали бихъ могълъ да живѣя тука.

Хъмфрейто се тжжно позамисли.

— Но, татенце, защо ли Богъ не отговаря на моитѣ молитви? Колко отдавна Му се моля за едно нѣщо! Дали не чуе това, що Му казвамъ всѣки день?

— Нимѣ се съмѣвашъ, Хъмфрей?

— Не, азъ вѣрвамъ, че Той е чулъ всичкитѣ ми молитви, но не е намѣрилъ още за добръ да ми отговори. Но азъ не мога да рабера, татенце, защо не ми отговаря, като Му се моля за нѣщо много добро.

— Нимѣ мислишъ, че е възможно да разберемъ Бога, миличко мое? Той не изисква отъ насъ да Го разберемъ, а само да Му уповаемъ напълно и съ доволно спокойствие да вѣрваме, че всичко, що Той върши е най-доброто. Наистина, тсва не е всѣкога лесно, защото нѣщо у насъ сѣ ни кара да искаме *да разберемъ* всичко. Но Хъмфрей мило, нали Богъ е казалъ, че единъ день всичко ще ни стане ясно? Нека живѣемъ съ тая надежда и да се трудимъ да сме довольни.

Хюго говорѣше повече на себе си, но дѣтето, навикнало на тоя езикъ, схвана, макаръ и смжтно, мисълта на бащинитѣ му думи.

— О, да, спомнямъ си, татенце, ти ми каза еднажъ Исусовитѣ думи: Това, което азъ правя, ти сега не знаешъ, но по-късно ще разберешъ.

— Да, Хъмфрей тия думи трѣба да ни тѣшагъ, кога всичко не се вижда загадъчно въпрѣки нашитѣ старания да вършимъ винаги правото. Нѣкой далече...енъ день, може би, ще се убѣдимъ, какво всичко е било за наше добро.

Тѣ вѣрвѣха бързо безъ да си приказватъ, но слѣдъ малко Хъмфрей дръпна внезапно бащинагъ си ржка.

— Татенце, вижъ, вижъ ей тамъ! Какво ли е това?

Задизногъ стѣнне блѣщеше въ нлѣтна си право въ очигъ на Хюго, та той трѣбаше да се засѣли съ ржка, за да погледне къмъ мѣстото, което Хъмфрей посочи.

— О, да, нѣкой е легналъ тамъ на трѣвата — трѣбва да е единъ отъ нашитѣ работници, заспалъ, може би. Но да отидемъ да видимъ!

Тѣ стигнаха бърже до прострѣния на земята човѣкъ. Хюго изведнажъ долови съ бързия си погледъ, че лежащия на трѣвата не бѣ работникъ. Още отъ далече Хюго позна по облѣклото и замжгленигъ черни черти на лицето, кой лежи тамъ, та съвсѣмъ не се почуди, когато Хъмфрей извика уплашено:

— О, татенце, това било чичо Рексъ!

Хюго се хвърли незабавно връзъ брата си, когото намѣри безчувственъ и съвсѣмъ слабо дишашъ. Никакъвъ знакъ на поврѣда не се съглеждаше.

— О, татенце, татенце, Хъмфрей извика много изплашенъ, живъ ли е?

— Да, той диша. Земи ми шапката, Хъмфрей, и тичай, колкото можъ по-скоро — донесъ отъ вадичката, ей тамъ малко вода!

Хъмфрей се изгуби, като стрѣла, а Хюго прѣзъ това врѣме разкопча яката на Рекса. Той изведнажъ разбра въ какво се състои поврѣдата и коя е причината на нещастната случка. При това единъ очерненъ дѣнеръ недалече отъ Рекса го увѣри още по-вече въ истинността на неговото прѣдположение.

Хюго си спомни, какво Рексъ говорилъ за събаряне съ динамитъ нѣкакви загнани дѣнери въ задната частъ на парка. Той трѣба да се е заловилъ слѣдъ обѣдъ съ разрива на тия виновни пѣнища и, за нещастие, се е доближилъ, навѣрно, съвсѣмъ много до взривния пунктъ и е получилъ ударъ — дѣсното рамо бѣше изгорено, а може би нѣщо да го е ударило и въ слѣпитѣ очи. Колко сериозна бѣ поврѣдата, Хюго не можеше да опрѣдѣли. За това, щомъ Хъмфрей донесе вода, той го изпрати да тича въ кжци за незабавна помощъ.

Водата посъживи. Рекса. Той отвори очи и почна смаяно да се оглежда.

— Какво има? той запита съ треперливъ гласъ — послѣ се опита да се изправи, но като видѣ, че е не възможно, легна пакъ и замѣта плахи погледи.

— Какво се е случило съ мене? той пакъ запита нетърпѣливо?

— Нищо особно, Хюго отговори, слѣдъ като самъ се увѣри най-послѣ, че поврѣдата не може да бѣде голѣма.

— Прѣдполагамъ, че не си могълъ да избѣгашъ надалече отъ взривния материалъ, който самъ си приготвилъ, та си получилъ ударъ. — Но, не бой се, не е опасно!

Рексъ се поогледа и си припомни всичко.

— Да, спомнямъ си, той каза, азъ се върнахъ да диря, защо те може да се подпали — послѣ видѣхъ свѣтла, виченъ трѣсъкъ друго нищо.

Хюго потрепера при мисълта за туй, което можеше да стане, ако Рексъ бѣ отишълъ само нѣколко крачки по близу до динамита.

— Не е трѣбало да се доближавашъ, макаръ и да се не подпалѣше за часове, Хюго прошепна.

Рексъ се опита да свие раменѣ, но ги отпусна въ болѣзнена гримаса.

— Нѣщо ме наболва тука въ дѣсното рамо.

Не мога да го подвигамъ.

— Естествено, като е хубаво опърлено — Но това скоро ще прѣмине. Хайде да видимъ ще можешъ ли да ходишъ, или ще почакашъ, до като дойде помощъ отъ кжци

— Помощъ ли? Не съмъ стигналъ до тамъ още.

Само главата ми е замаяна отъ шума и падането.

Рексъ се изправи съ мжка, настояваше даже самъ да ходи, но се видѣ принуденъ да се хване за Хюговата ржка за помощъ.

Тѣ стигнаха въ кжци слѣдъ много спирки изпжтя. Рексъ отказа да се качи въ колата, която изпратиха за него, при все, че главата му се замаяваше до невъзможностъ да земе една крачка напредъ. Въ кжци той даже погледна съ насмѣшка на случилото се и не искаше да се остави да го лѣкуватъ. Но г-ца Калонеръ и сестритѣ се много уплашиха, като го видѣха смъртно-блѣдъ и съ тъмно-зелени сѣнки подъ очитѣ. Хюго настоя да се привърже изорѣното рамо безъ да обръща внимание на съпротивленията на самия раненъ. До като чакаха за лѣкаря, който живѣеше осемъ клм. далечъ отъ Кулитѣ, Хюго се заса самъ да лѣкува болния. Той пипаше тѣй

похватно болнитѣ мѣста и съ такава нѣжностъ, щото Рексъ прѣстана да се съпротиви и се удаде доброволно на неговитѣ грижи.

Болки отъ изгорено сж пословично болѣзнени. Рексъ едва изтърпѣ прѣвързването и до толкозъ отпадна, щото съвсѣмъ забрави, че се е прѣдалъ въ ржцѣтѣ на неговия неприятель.

Когато всичко се свърши, Хюго остави Гарда при болния, а самъ отиде да успокои другитѣ, които бѣха още много изплашени.

Модъ го първа посрѣщна съ поблѣднѣло лице и ужасенъ погледъ.

— Нѣма причина за страхъ, той ѣ прошепна, защото схвана изведнажъ вълнението ѣ.

— Лѣкарѣтъ, разбира се, ще дойде скоро да го види, (Хюго заговори високо, за да го чуятъ всички), но азъ съмъ увѣренъ, че единствената сериозна рана е въ рамото. Отъ нервното сътрѣсение той скоро ще се съвземе — за това му трѣба малко почивка — Горкия Рексъ, колко ми е жалъ, че го сполетѣ това нещастие!

— Но какъ тѣй се случи? запита г-ца Калонеръ.

Хюго обясни, до колкото знаеше, причинитѣ на акцидента.

— Рексъ е понѣкога крайно смѣлъ, прибави лелята. Добрѣ, че не се случи нѣщо погрозно съ тоя никакъвъ динамитъ.

— Наистина, слава Богу, и азъ ще река! Хюго тжжно продума.

— И ти ли? викна Гепси разпалено, като, че ли тебе те е много грижа, какво става съ Рексъ, или съ нѣкои други отъ насъ?! Ти си причината на тая нещастна случка, ти можеше да прѣдвидишъ всичко и да не позволишъ да стане.

Хюго обърна къмъ нея благъ, но въпросителенъ погледъ.

— Обясни се, Гепси!

— Да, ще се обясня! Рексъ ти е казалъ, че ще събаря стари дѣнери съ динамитъ, но ти не си обърналъ внимание — Ти трѣбаше да го слѣдишъ и да не го оставишъ самъ да се рани до смъртъ! Защо не прати съ него поне нѣкой работникъ да му помогне? Да, да, лесно е да се изказватъ сега едни голи съжаления — Колко ли щѣше да се радвашъ, ако би било нѣкакъ си възможно всички да ни прѣснешъ въ въздуха, па самъ да господарствуваши тука!

Хюго остана неподвиженъ. Той изслуша до край пламенната Гепсина рѣчь — послѣ впи строгъ погледъ въ нея и каза:



— На колко си години, Гепси?

Тя вирна гордо глава безъ да отговори

— На колко си години? той повтори, но тоя пътъ съ такъвъ властенъ тонъ, който я застави да отговори.

— На осемнадесетъ.

— Г-ца Калонеръ, Хюго се обърна къмъ старата леля, приематъ ли се въ училище момичета на такава възраст?

— Случава се пнѣкога; момичетата обикновено напушатъ училището къмъ тая възраст, но, ако е нужно...

— Дали ще е нужно зависи само отъ Гепси. А, като се обърна къмъ нея, Хюго ѝ каза най-спокойно:

— Гепси, ако не се научишъ да третирашъ хората вѣжливо, нѣщо, което се очаква отъ всѣка благовъзпитана госпожица, ти ще трѣба да отидешъ въ училище да се научишъ тамъ на добри обноски. Азъ говоря веднажъ за винаги. Това е всичко, що имамъ да ти кажа.

Гепси се поуплаши отъ блѣсъка въ Хюговитѣ очи, но пакъ се одързости да каже:

— А нима мислишъ, че азъ ще благоволя да отида на училище по твоя заповѣдъ?

— Не мисля нищо, но зная че ще отидешъ.

Слѣдъ туй Хюго се завърна и тихо излѣзе отъ залата

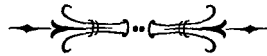
— Чуешъ ли, какво казва, лелю? Гепси викна гнѣвно слѣдъ него — Азъ го зная, какъвъ е, но да го чуешъ самъ да се признава!

Но г-ца Калонеръ се възмути отъ поведението ѝ.

— Гепси, немога да те разбера, каза тя нетърпеливо. Ти отивашъ до крайностъ. Какъчо значатъ тия твои обноски къмъ единъ, който прѣди всичко ти желае добротото? Нека те прати Хюго въ училище! Това ще е, може би, най-доброто мѣсто за тебе!

Гепси едва доислуша тия думи на леля си, отъ която очакваше защита. Безъ да каже ни дума тя се дръпна надменно, закрачи съ вирната глава изъ залата, излѣзе, тръшна силно вратата — Послѣ се чуа бързитѣ ѝ гнѣвни стѣпки по коридора и стѣлбитѣ — и другъ силенъ трѣсъкъ на вратата на нейната спалня. Всѣкой се вѣрно досѣти, че слѣдъ туй тя се тръшна на леглото си и зариде отчаяно отъ гнѣвъ.

(Слѣдва).



Недѣлно училище.

Изъ бѣлѣжикитѣ на Henry Meyer.

Уроци за прѣвъ м. септември.

9-и. Мисията на дванадесетѣтѣ. — Матей 9:35 — 10: 15; 10: 40—11: 1.

Колко голѣма бѣше привилегията на дванадесетѣтѣ ученици Исусови, които имаха честта да бѣдагъ избрани отъ него и да го придружаватъ тѣй отблизу въ работата му. Тѣ прѣкарвали дни и нощи съ него, гледали лицето му! слушали гласа му и поученията му, радвали се на това близко общение съ него. Обаче, Исусъ не ги избра само за тая цѣль. Той ги избра, за да ги изпроводи послѣ да служатъ на многествата, които бѣха като стадо безъ овчаръ. Ученицитѣ не бѣха избрани заради тѣхната собствена полза, но за доброто на цѣлия свѣтъ, тѣй както едно врѣме бѣха повикани пророцитѣ, които съ усърдие разпространяваха вѣннитѣ истини, които горѣха въ душитѣ имъ. Въ една смисълъ ученицитѣ бѣха инструменти, но нѣщо повече отъ това: всѣки, който работи нѣщо, влага въ тая си работа и частъ отъ себе си. Обаче, тѣ трѣбаше да изоставятъ своятѣ интереси и да се посветятъ на великата мисълъ да се занесе вредъ „благата вѣсть“ да се прослави вредъ само Христосъ. Тѣ трѣбаше да вършатъ, каквото имъ се заповѣдва; да направятъ свѣта по-чѣститъ, по-сгоденъ за живѣне, така чрѣзъ тѣхната работа да се намали страданието, злото и царството небесно да се разпространи. Дали ние, чийто души сж опитали силата Христова и възприели любовта му, които усѣщаме, че той ни е избралъ, помнимъ, че той иска отъ насъ усърдна и вѣрна служба?

Злат. ст.: „Който васъ приема, мене приема; и който приема мене, приема тогоузъ, който ме е проводилъ“. Матей 10: 40.

16-и Сждъ и милосърдие. — Матей 11: 20—30.

Въ ученията си Исусъ не еднократно наблѣга на факта, че не е лесно да се живѣе така, както той изисква отъ послѣдователитѣ си.

„Игото“ и „брѣмето“, за които Исусъ говори въ нашия урокъ, които всѣки християнинъ трѣба да понесе, е себеотрицанието. Това е въ сжщностъ съгласно съ най-висшиятѣ лични интереси на всѣкого. По тоя начинъ тежкитѣ на гледъ товаръ става лекъ. Онзи, който продължително се занимава съ извѣстна професия, е въ състояние да различава сжщественото отъ несжщественото; онзи, който между многото нѣща, които го интересуватъ, умѣе да прѣцѣни относителната важностъ на всѣко едно и се залови за това, което ще го доведе най-близко до цѣльта — най-вече такъвъ човѣкъ въ конецъ ще успѣе. Въ образуване на характера важи сжщия принципъ. Трѣба да се направи изборъ между тѣснитѣ себелюбиви интереси и прѣимуществата на социалната срѣда, която опрѣдѣля личния християнски характеръ. Борбата между нашитѣ собствени интереси и тия на другитѣ около насъ е непрѣстанна. Християнско себеотрицание означава постоянното подчинение по-низкитѣ наши интереси на по-висшитѣ. Може би, това означава врѣменно лишение, врѣменна загуба, но резултатитѣ му се виждатъ въ мирния спокоенъ духъ, въ радостното служение. Цѣната не е голѣма, ако се постигне нѣщо подобно.

Злат. ст.: „Дойдете при мене всички, що се трудите и сте обрѣменени и азъ ще ви успокоя“. Матей 11: 28.

23-и Нахранване на петѣтъ хиляди — Марка 6:30 44.

Исусъ казва: „Дайте имъ вие да ядатъ“! Тая заповѣдъ се виждаше на ученицитѣ му невъзможна за из-

пълнение, но при все това тѣ не сгърнаха ржцѣтъ си да чакатъ, нито се отказаха да сторятъ, какво можеха. Тѣ накараха хората да седнатъ на земята и почнаха да раздаватъ, какво имаха. Когато свършиха своя а часть, тѣ видѣха, че бѣха сторили това което изпърво имъ се виждаше невъзможно. Така е и въ живого твърдѣ често. Даже страхливецѣтъ понѣкога става герой, защото е смѣлъ да прѣдприеме нѣщо въпрѣки това, че той чувствува, че е слабѣ. Въ историята много велики, успѣшни хора сж станали такива благодарение на обстоятелството, че сж съумѣли да използватъ моментитѣ Апостолѣ Павелѣ, Лютерѣ, Вашингтонѣ се тѣй поддържаха отъ вѣрата, цѣлѣта, идеала, си та се хвърлиха въ редовеѣ на борещитѣ се въ една неравна борба, една борба, която бѣ повече отъ съмнително, дали щѣха да спечелятъ. Даде имъ се сила за цѣлѣта и само бждещитѣ поколѣния можеха да реализиратъ напълно, колко много сж сторили за напрѣдѣка на човѣчеството и неговото добротия ратници за Христовата кауза. Сжщо така е и съ християнската работа. Слабиятъ ученикъ ще си остане такъвъ за всѣкога, ако не се рѣши да дѣйствува другоиче, ако не направи стѣпки напрѣдѣ. Въ борбата ни съ злото за възтържествуването на вѣчната правда нашитѣ задължения се мѣрятъ не споредъ спо обнositитѣ които ние мислимъ, че притежаваме, но отъ степенѣта на вѣрата и присѣтствието на Бога, проявени въ живота ни.

Зл. ст.: „А Исусъ имъ рече: азъ съмъ хлѣбѣтъ на живота. Иоана 6:35.

30-и Прѣговоръ

Думитѣ сж символи на мисълѣта и чувствата. Тѣ сж собствено самия животъ. Тѣ прѣдставляватъ характера. Тѣ сж срѣдствата, чрѣзъ които човѣкъ дава изразъ на състоянието на ума, сърцето и прѣдава на другитѣ часть отъ силата на своитѣ мисли. Понѣкога думитѣ се употребяватъ, за да се прикрие истинския характеръ на ония, които ги изговарятъ. Но не е тѣй съ „живото слово“. За да притежаватъ думитѣ жизненостъ, трѣба да сж истински изражения на принципитѣ, вродени въ самия човѣкъ, който ги произнася. Такива сж били думитѣ на Исуса. „Никога не е говорилъ нѣкой както него“. „Думитѣ, които ви говорихъ“, казва той „сж духъ и животъ“. Тия, които го слушаха, усѣщаха жизненостѣта и силата, присѣщи на думитѣ му, понеже нѣкакъ си думитѣ сж тайнственото срѣдство, чрѣзъ което мислитѣ, идеалитѣ и моралнитѣ качества отъ живота на единъ човѣкъ могатъ да се прѣдадатъ на другѣ. Както дребнитѣ сѣмена вѣтърѣтъ отаѣва и слага на почва

благоприятна за тѣхния растежъ, така и животѣ сло-веса се закореняватъ въ сърцата и принасятъ плодѣ.

Златниятѣ стихъ много добрѣ обхваща мислитѣ, които се съдържатъ въ всичкитѣ, изучени въ миналото тримѣсечие, уроци. Въ всичкитѣ изучени събития се на-блѣга върху значението на живота. Само животѣтъ може да даде животѣ. Думитѣ Исусови притежаваѣ възбуди теина сила. Тѣ възобновяватъ силата. Тѣ ни тикатъ къмъ полезни дѣйствия. Неговитѣ думи сж „животѣ“. „Искате ли и вие да си отидете?“ попита Исусъ ученицитѣ си, когато настана критическия моментѣ. Отговорѣтъ не ни очудва: „Господи, при кого да отидемъ? ти имашъ думи на животѣ вѣченъ“.

Злат. ст. „Думитѣ, които ви зъзъ говоря, духъ сж и животѣ сж“. *Иоан. 6: 63.*

Окт. 7-и Исусъ ходи по морето. Марка 6: 45—56.

Викѣтъ на човѣшкитѣ нужди прѣкрати почивката на Исуса. Той се оттегли на гората за кжсо врѣме, колкото да поднови силитѣ си на самѣ съ небесния си Отецѣ. Но трѣбаше да се върне въ града, между множества, въ многочуднитѣ улици, да отиде напрѣдѣ въ борбата на живота, всрѣдъ скѣрбитѣ и страданияето, да поднови служ-бата си за другитѣ. Въ подножието на планината той бѣ нахранилъ голѣмо множество хора, които чакаха да го използватъ наново. Исусъ напълно разбираще недос-татѣчността на тѣхната вѣра, тѣхното себелюбие и промѣчивостъ, но при все това той ги обичаше и дълбоко съжаляваше. По пѣтя той изпрѣвари ученицитѣ си, които намѣри въ отчаяние и съмнѣние, помогна имъ и ги научи, че трѣбва да вѣрватъ повече въ него.

Още за примитивния човѣкъ природнитѣ сили: слънцето, вѣтърѣтъ бурята бѣха явления тайнствени, свѣрх-естествени, които имъ внушаваха страхъ и ужасъ. Есте-ствено дивиятъ човѣкъ си мислѣше, че това сж духове, които могатъ да бждатъ умиловивени съ жертви и скжпи подарѣци. Ето з.що неговата религия бѣ отъ естество да възбуди само страхъ и трепетъ, защото тамъ нѣма-ше инстинския, любезния Богъ. Обаче, когато човѣкъ се издигна, когато позна, че природата се подчинява на мждоуредени закони отъ Създателя, когато съзрѣ въ всичко Божиитѣ велики планове и намѣрения, всѣки страхъ въ религиозния животъ изчезна а вмѣсто това той се изпълни съ благоговѣние, почитъ, довѣрие, упо-вание и любовъ къмъ върховното начало на всичко въ свѣта. Така страхѣтъ въ религията и да не изчезна съ-сѣмъ, не е тѣй ужасенъ, тѣй мжчителенъ. Той само ни приближава повече къмъ небесния Отецѣ, който е силенъ да ни защити отъ всѣко зло. Често всрѣдъ житейскитѣ бури и отчаяния чуемъ неговия гласъ: „Азъ съмъ: не бойте се!“

Зл. ст.: „Тозѣ гласъ Исусъ имъ проговори и рече: „Дързайте; азъ съмъ — не бойте се!“ Матея 14: 27.

Вториятъ конгресъ на Младежкитѣ Християнски Организации въ София.

Отчетъ, четенъ на 19.VIII. 1912 г. въ Пловдив. Евангелска Църква отъ г-ца Д. Палашева.

Въ тоя конгресъ се интересува почти цѣла Бъл-гария съ християнскитѣ си др-ва, голѣма часть отъ жителитѣ на столицата и часть отъ Македония, дѣто работата Христова си е пробила пѣтъ и между младитѣ. Забѣлжжително е, и участието на ежедневната преса въ конгреса. Така вѣстникитѣ: „Народъ“ бр. 213, „День“ бр. 2883, „Камбана“ бр. 1614, „Вечерна поща“ бр. 220, — даваха редовно антрифилета за дневния редъ; нѣкои отъ тѣхъ, като:

„Утро“ бр. 542, и „Землед. Защита“ бр. 60, дадоха повече подробности по извършеното въ конгреса, а в. „Зорни-ца“ бр. 32 даде цѣла уводна статия.

Отъ Пловдивската организация заминахме 4 деле-гати и 15 гости. Въ сжщия тренъ пѣтуваха делегати и гости отъ: Ямболъ, Сливенъ, Станимака, Бургазъ, Крчимъ — така щото, пѣтницитѣ въ трена бѣха повече евангелска младежъ. Пѣтуването още повече се оживи съ духовнитѣ пѣс-

ни, що пѣхмѣ хорово и частично и единъ споръ, който водихмѣ съ толстоиста г. Г. Шоловъ за чудесата Христосови и др.

Слѣзохмѣ на Софийската гара, пѣещи дружно хубавата свещена пѣсень:

„О, сладъкъ нашъ съюзъ
На вѣрни братия!
Какъ силно Господъ нашъ Исусъ
Държи ни въ любовта!
Това бѣ 10 1/2 ч. вечеръта.

Комисията на Софийското др-во веднага ни приѣтствува и разпрати по опрѣдѣленитѣ квартири.

На 1. того конгресътъ почна работа въ I-та Евангелска църква съ религиозна служба: „Нашето спасение и нашата сила“ — слово отъ г. пастиръ Иванъ Д. Стефановъ.

Засѣданията се откриха отъ прѣдседателя на съюза на др-та г. пастиръ Ив. Я. Сѣчановъ.

Присѣтствуваха 48 делегати; 60 гости отъ провинцията и други отъ София.

Слѣдъ провѣрката на пълномощията, избра се комисиия за проучване и бюро за ръководене конгреса: прѣдседателъ — пастиръ М. Н. Поповъ; подпрѣдседателъ — пастиръ Ив. М. Цаковъ и секретаръ Ал. Вичевъ.

Четоха се нѣколко поздравителни телеграми и писма до конгреса.

Дадоха се писмени отчети, за дѣйността на Съюза, както слѣдва:

1) отъ страна на настоятелството прѣдседателътъ Ив. Я. Сѣчановъ;

2) отъ касиера г. С. Василевъ върху състоянието на касата и новия бюѡжетъ за иднитѣ двѣ години;

3) отъ редактора г. Ст. Бочевъ върху съюзния органъ „Младежки вѣститель“ и другитѣ съюзни издания;

4) отъ дѣловодителя г. И. Митевъ върху взаимно-спомогателната каса.

Всички тия отчети се дадоха на комисията за проучване, която отъ своя страна ги внесе за разискване и приемане отъ конгреса.

Съгласно чл. 48 отъ съюзния уставъ, прѣдставиха се четири реферати съ резолюции, както слѣдва:

1) „Образцова младежка християнска организация“, отъ г. П. Мишковъ — Варна

2) „Опасноститѣ, на които е изложена съврѣмнената младеж“, отъ г. г. С. Василевъ — София и Л. Ф. Острандръ — Самоковъ.

3) „Личенъ духовенъ животъ“ отъ Д. Н. Фурнаджиевъ — София.

4) Социализъмъ и християнство — отъ г. П. Илиевъ. Освѣнъ рефератитѣ, имаше и сказки.

Първата сказка държа г. С. Бочевъ на 2. того вечеръта по прѣдмета „Християнство и социализъмъ“.

Въ отговоръ на дадената му покана г-нъ Ст. Михайловски съобщи на конгреса, че желае да даде една конференция въ I-та Евангелска църква по прѣдмета: „Християнскиятъ социализъмъ“.

Всички конгресисти се зарадваха, че народнитѣ ни дѣйци се интересуватъ, и желаятъ да зематъ участие въ разискването на такива жизнени въпроси.

Тази конференция се състоя на 3. того вечеръта отъ 8 до 11 1/2 часа и се изслуша отъ една грамадна публика. Наѣмъ се да видимъ отпечатани въ в. „Зорница“ хубавитѣ дълбоко религиозно-философски мисли

на народния ни поетъ-философъ-сатирикъ, г. Ст. Михайловски.

На 2. и 3. того утринъта имаше молитвени събрания, които се водиха отъ г-да Н. Пулевъ и Ст. Градинаровъ.

Софийското др-во уреди за конгресиститѣ една приятелска срѣща съ цѣвтя, музика и сладки, въ втората Евангелска църква, а сѣщо — и излетъ до с. Княжево и духовната семинария.

При първия случай г. пастиръ Ив. Я. Сѣчановъ държа рѣчь. Той говори за цѣнната помощъ, която старитѣ указватъ на младитѣ труженици; за духовното ни единство; за дружната работа на I-та и II-та църкви въ София — по думитѣ на Христа: „да бждатъ всинца едно“; „това ви казахъ, за да имате всички миръ въ мене“ и пр.

Въ засѣдателната зала имаше изложени за проданъ прѣпоръчанитѣ отъ Съюза книги, които, като вземеше нѣкой — оставаше на мѣстото имъ стойността, т. е. вѣрната ни единъ у другъ ги продаваше и пазеше сумитѣ.

За въ бждещъ формата на съюзния органъ „Младежки вѣститель“ се увеличава двойно; абонаментната му стойностъ се повишава отъ 1.20 на 1.50 лева.

Когато се разискваше по тоя въпросъ, Варненскитѣ делегати съобщиха, че сж събрали 200 лв. и ги поднасятъ за издаването на съюзния органъ.

Относително взаимно-спомогат. каса, задължаватъ се всички касиери при организациитѣ да записватъ членове.

Конгресътъ избра слѣднитѣ лица за Съюзно на стоятелство:

Прѣдседателъ	г. Д. Н. Фурнаджиевъ.
Под. „	г. Ст. К. Варгалски.
Секретаръ	г. С. Василевъ.
Касиеръ	г-жа Бочева.
Дѣловодителъ	г. Иос. Тихчевъ.

Членове отъ провинцията:

Л. Ф. Острандръ	— Самоковъ.
Г. Конзевъ	— Мехомия.
Г. Цаневъ	— Варна.
Н. Пулевъ	— Видинъ.
П. Качулева	— Ямболъ.

Зapasни членове:

М. Н. Поповъ	— София.
Ив. Я. Сѣчановъ	— София.
Ат. Аснаровъ	— Моноспитово.
П. Илиевъ	— Пловдивъ.

Конгресътъ се закри на 3. того вечеръта въ 7 часа съ молитва отъ г. Ст. Бочевъ и дълбоко духовно съдържане на рѣчи отъ г. Ив. М. Цаковъ и неговия прѣдседателъ Д. Н. Фурнаджиевъ.

Отдохмѣ да пложимъ здрави основи за по смислена дѣйностъ, върнахмѣ се благодарни отъ стореното.

Тия общи бѣлѣжки не ви даватъ пълна прѣдстава за конгреса. Всички бѣхмѣ вдъхновени отъ Върхоиния ни Вожда и работата Му за спасение.

Умътъ, сърцето, силитѣ, срѣдствата си да употрѣбимъ въ служба на висши цѣли за общо благо, за вѣчна правда — ето това искатъ 30-тѣхъ български младежки, християнски организации, за това сж свързани тѣ въ съюзъ и за това се събра и работи втория имъ конгресъ

Съобщава П. Илиевъ.



Изъ далечнитѣ страни.

Втората сесия на Метод. Мисия въ Русия се държа въ Ковио — майката на руския методизъм на 9 — 11 Августъ подъ прѣдседателството на Епископъ Джонъ Л. Нюлсънъ.

Ковио, седалище на управлението, е красивъ градъ съ 75,000 население, разположенъ между рѣкитѣ Вилия и Мемель. Тукъ квартируватъ войскови части около десетъ хиляди на брой. Ковио е извѣстенъ по своитѣ фабрики за ключалки, винтове, пирони и други желѣзни издѣлия. Има историческо значение, което датира отъ прѣди шестъ столѣтия. За дълги поколѣния провинцията Ковио е била оспорявана отъ литванцитѣ и германцитѣ, поляцитѣ и руситѣ. При третото раздѣление на Полша въ 1795 год. остана подъ руска властъ. На 24 юни, 1812 г. Наполеонъ замина отъ тукъ на пътъ за Москва. Единъ хѣлмъ и до сега носи името на малкия ефрейторъ, който неможелъ да прѣдпази войницитѣ си отъ мразъ въпрѣки голѣмия огънь въ Москва!

Съборътъ въ Ковио бѣше въ сжщностъ първата редовна сесия на руската мисия, която Епископъ Бъртъ организира при свѣршака на финландската конференция въ Ваза миналата година. За Епископъ Нюлсънъ тази бѣше осмата конференция въ течение на осемъ седмици. Съ изключение на единъ всичкитѣ единадесетъ проповѣдници присѣтствуваха. Въ събранията се чуеха разни езици — руски, естонски, германски и английски. Яви се нужда отъ двама секретари, единъ официаленъ на руски и другиятъ на нѣмски. Съ братскитѣ си обноси и желание да помогне всѣкому, Епископъ Нюлсънъ спечели сърцата на всички. Епископътъ схвана духа на нашитѣ разисквания и даде цѣнни съвѣти. Проповѣдта му, сказката и рѣчитѣ му бѣха добръ оцѣнени. Мисионерската му сказка върху: „Ржката Божия въ историята на Методизма“ бѣше нѣщо отлично, а проповѣдта му въ св. недѣля върху Матей 1:1 бѣ пълна съ духовна храна и вдѣхновение. Слѣдъ словото, Епископътъ кръсти дѣтето на едного отъ проповѣдницитѣ, а останалитѣ десетъ се изправиха като възприемници — сцена която рѣдко се вижда вжтрѣ или внѣ отъ църквата!

Между посѣтителитѣ бѣха Д-ръ Б. М. Типлъ отъ Римъ и Прѣп. А. Прачъ отъ Германия. Д-ръ Типлъ

даде нѣколко вдѣхновителни рѣчи вмѣсто Еписк. Хамилтънъ, който бѣ заминалъ за Москва.

Прѣзъ изтеклитѣ години нашата мисия се е стремилъ къмъ постояненъ напрѣдъкъ. Трета църква съ пастирски домъ сж вече построени, а четвъртата сега се строи. Имаме 11 проповѣдници и евангелисти, 15 отворени мѣста за богослужение, повече отъ 400 души членове, 14 недѣлни училища, 32 учители, 810 ученици. За благотворителни цѣли сж били дадени 685 рубли, или 1712.50 лева. Цѣлата стойностъ на недвижимитѣ ни имоти се възкачва на 47,000 рубли, или 117,500 лв. Нашиятъ Руски „Християнски Поборникъ“ е на четири годишна възраст и слѣдва да върши добра работа между народа. Работата на диякониситѣ е била отъ голѣма помощъ за насъ въ столицата. Шестъ души младежи се подготвяватъ за проповѣдници въ Русия.

Като говорѣше за този съборъ въ Ковио, Д-ръ Типлъ каза: „Три нѣща въ свѣзка съ тази мисия ми правятъ впечатление: първо — работата е тъкмо въ началото си и човѣкъ не може да не чувства, че това е историческо начинание. Второ — обширността на полето, огромността на дѣлото: има толкозъ много племена и езици. Трето — строгата, голѣма вѣра на проповѣдницитѣ. Тѣ сж людие на Библията, физически храбри, духовно воинствени. Единъ отъ най-трогателнитѣ моменти въ живота ми настѣпи за мене, когато чухъ Епископъ Нюлсънъ да изпраща тѣзи хора на длъжността имъ, прѣснати по това изполинско царство, и единъ отъ тѣхъ, Карлсънъ, който ще трѣба да патува шестъ деня, за да стигне въ Сибиръ. Изпърво ми се видѣ неразумно да се прѣдприеме работа въ мѣста, толкозъ на раздалечъ едно отъ друго. Въ нѣкои случаи и Епископътъ и азъ мислѣхме, че би било по-разумно да групираме работата си около С. Петербургъ, при всичко това, не можемъ затвори очитѣ си срѣщу движенията на Провидѣнието. Силни групи могатъ да се образуватъ, но и вѣкъ иде, както отъ близки, тъй и отъ далечни мѣста. Ние трѣба да вѣрваме, че Богъ работи по своя си начина, затова нека сме готови да се покоримъ на върховната мъдростъ и воля.“



Вжтрѣшни новини.

Поради годишната конференция, която се състоя на края на Августъ, IX-я брой на „Християнски СВѢТЪ“ не можа да излѣзе на врѣме. X-ятъ брой за октомври ще излѣзе къмъ първо число.

Наврѣменно напомняне. Прѣдъ видъ на крайно сериозното политическо положение на Балканитѣ и възможното избухване на война, подканяме евангелскитѣ християни на сѣверъ и югъ отъ балкана да държатъ нѣколко особни събрания за молитва: Богъ да благослови и умъдри царя и неговитѣ съвѣтници, въ чийто ржцѣ лежатъ сждбинитѣ на нашия народъ. Обръщаме особно вниманието на четцитѣ къмъ уводната статия въ този брой.

Нова учителка за Америк. Дѣвич. училище въ Ловечъ. Вчера замина за Ловечъ Г-ца Мось, на послѣдъкъ пристигнала отъ Америка. Тя ще се натовари съ прѣподаването на английски и латински езици **само** за прѣзъ текущата учебна година. Г-ца Мось е съ обширни знания, назрѣла опитностъ, посветенъ духъ, голѣма енергия и здрава физическа конструкция. Не ще и дума, че тя иде тъкмо на врѣме за да влѣ, слънчевина и новъ животъ въ заведението. Сърадваме и учителки и ученички съ нейното дохождане.

Размѣстване на работници прѣустановено. Поради сжществуващитѣ спѣнки по прѣнасяне на ба-

гажъ съ желѣзниците, а така сѣщо и други нѣкои нео-
доими мѣстности, размѣшването на повечето еванг. ра-
ботници съгласно станалото назначение въ Войводово се
прѣустановява до 1-й Октомври.

Размѣшване на еванг. работници въ Южна България. Отъ свѣршилтъ миналото лѣто богословския курсъ въ Самоковъ Г-нъ С. Градинаровъ е настаненъ за проповѣдникъ въ Сливенъ, Г-нъ Г. Д. Кожухаровъ въ Каялджеръ и Г-нъ Божиновъ въ Муртино, Струмичко. Пастирѣтъ на Мехоминската църква, Г-нъ Ив. Д. Стефановъ, се установилъ за такъвъ на Кюстендилското евангелско общество, а Пастиръ Алек. Георгиевъ, слѣдъ три годишна служба между евангелската църква въ Хасково, е приелъ поканата на Ямболската църква и вече е поелъ изпълнението на пастирскитѣ длѣжности въ новото мѣсто. Г-нъ Т. Т. Холуей, за нѣколко години проповѣдникъ и учителъ при Америк. Мѣжка Гимназия въ Самоковъ, се настанява тази есенъ въ София.

Християнска наука: естеството и послѣдствията ѝ. Отъ Х. К. Хаскелъ. Еванг. училищна печатница Самоковъ. Цѣна 20 ст. Тази книжка е излѣзла отъ перото на стария ветеранъ и многогодишенъ мисионеръ въ България, Д-ръ Х. К. Хаскелъ, който сега прѣкарва старинитѣ си въ Америка. Нѣщо прѣди двѣ години до като живѣеше въ Пловдивъ, този посветенъ ратникъ написа книжка върху Спиритизма и неговитѣ гнили основания. Сега отъ далечна Америка той ни изпраща друга книжка съ горния надсловъ. Въ съкратена, но сбита форма, той ни дава ясна прѣдстава на цѣлия прѣдметъ. До сега тѣй наречената Християнска наука заедно съ пагубнитѣ ѝ послѣдствия не е могла да си пробие пѣтъ въ България, при всичко това тази книжка иде тѣкмо на врѣме, за да прѣдпази мнозина, които лекомислено биха се уловили въ примкитѣ ѝ. Ние я прѣпорѣчваме на нашитѣ четци съ молба не само да я прочетатъ внимателно, но да се постараятъ за нейното широко разпространение.

Основнитѣ истини на Християнската вѣра, Часть I, защо вѣрваме Библията. 200 стр., цѣна 50 ст. Касателно християнската религия и истиността на нейнитѣ учения между интеллигентни и прости владѣе пословично невѣжество, което води къмъ пълно отрицание на Божието Откровение. Въ България невѣрието на хиляди се дължи на страшното невѣжество. Но още по-лошото е, че нашитѣ хора не искатъ съ прѣстъ да побаратъ дългитѣ учени доводи и апологетически съчинения. Като кажатъ „поиска работа!“, тѣ турятъ точка на понататѣшни издирвания. Книжката съ горния надсловъ иде да разрѣши тази трудна задача. Въ съкратена, но увлѣкателна форма тя дава пълни отговори на най-важнитѣ въпроси, що засѣгатъ вѣрата ни въ Библията. Въ единъ обемъ отъ 200 страници, книгата дава маса свѣтлина върху основнитѣ истини на християнството. Ни единъ Христовъ служителъ, билъ той духовенъ или мирянинъ, родителъ или учителъ не трѣба да бжде безъ това много полезно спомагало. Съдържанието ѝ е толкозъ полезно, а цѣната ѝ е толкозъ малка — 50 ст. за България, щото всѣки може да си я набави. Отъ заглавието личи, че освѣнъ тази I часть ще послѣдватъ и други книжки. Това е отъ радно.

Д-ръ Ст. Томовъ, който за 33 години се е подвизавалъ като учителъ, проповѣдникъ и литераторъ въ полето на Методистската мисия въ Сѣверна България и на послѣдъкъ поставенъ отъ годишната конференция въ реда на прѣстарѣлигѣ проповѣдници, пристигналъ въ София, за да си търси работа.

ОБЯВИ.

Американско Дѣвическо заведение и пансионъ въ Ловечъ.

Новата учебна година ще почне на 6/19 септември. Пѣленъ седмогодишенъ гимназиаленъ курсъ. Особни улеснения се даватъ за изучаване на езикитѣ, музиката и домакинството. Училищната такса е 350 лева. Здравословното мѣстоположение на зданията гарантиратъ на ученичкитѣ здравословна и приятна обстановка.

За повече свѣдения отнесете се до директорката г-ца К. Б. Блякбърнъ — Ловечъ.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

и се намира за проданъ въ АМЕРИКАНСКАТА ПЕЧАТНИЦА, Самоковъ, важната книга

Основнитѣ Истини на Християнската Вѣра, часть I., Защо вѣрваме Библията.

Тази книга дава, въ видъ на отговори на зададени въпроси, всичкитѣ най-важни доказателства въ полза на Библията и Християнската Вѣра, отъ най-старитѣ доказателства до най-новитѣ, доста сбито и съкратено, но и убѣдително и въ оригиналенъ и интересенъ стилъ.

12¹/₂ печатни коли, или 200 страници.

цѣна 50 ст.

Чрѣзъ поща въ България, 60 стотинки.
» » » странство, 70 »

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

и се намира за проданъ въ АМЕРИКАНСКАТА ПЕЧАТНИЦА, гр. Самоковъ, трактатъ върху така-наречената

Християнска наука: естеството и послѣдствията ѝ,

отъ Х. К. ХАСКЕЛЪ

Книжка отъ 3 печатни коли, или 48 страници, здраво зашита, съ книжни корици.

== ЦѢНА 20 СТОТ. ==